

Милосердя
врятує
світ.

ДОБРА СПРАВА

АДАР II 5784

№ 210

БЕРЕЗЕНЬ 2024

American Jewish
Joint Distribution
Committee

ГАЗЕТА БФ "ХЕСЕД ШААРЕЙ ЦІОН"

ОДЕСА

Видається за підтримки "Джойнт" JDC

International Fellowship
of Christians and Jews

Дорогі друзі!

Щиро вітаємо клієнтів, волонтерів та співробітників БФ "Хесед Шаарей Ціон" з нашим прекрасним святом Песах—святом Виходу, коли євреї здобули свободу і стали єдиним народом!

Бажаємо вам і вашим близьким благополуччя, мирного неба, доброго здоров'я, взаємної любові та чуйного ставлення один до одного.

Веселого Песаха!

Голова Правління

МИХАЙЛО БЛЮМБЕРГ

Генеральний директор

АНАТОЛІЙ КЕСЕЛЬМАН

П Е С А Х

З 23 по 30 квітня 2024 року (з 15 по 22 нісана) євреї урочисто відзначають Песах — центральне єврейське свято в пам'ять про Вихід з Єгипту. В Ізраїлі Песах — семиденне свято, перший і останній дні якого є повноцінними святами і неробочими днями. Проміжні дні називаються «холь а-моед» («святкові будні»).

За межами Ізраїлю свято триває 8 днів, з яких перші два і останні два є повноцінними святами. Слово «песах» означає «пройти повз». Свято було названо в пам'ять про те, як янгол смерті проходив повз будинки іудеїв, вражуючи тільки єгипетських первістків.

Щоб янгол міг відрізнити єврейські будинки від єгипетських, кожній єврейській родині було наказано зарізати ягня і помазати його кров'ю косяки дверей. Лише після смерті всіх єгипетських первістків фараон дозволив євреям покинути Єгипет.

В основі Песаху лежать два найбільш архаїчних сільськогосподарських свята: свято нового приплоду худоби, коли приносилося в жертву однорічне ягня, і свято першого врожаю (збирання ячменю), коли старий хліб знищували, а з прісного тіста

випікали новий — мацу. Згодом ці свята були об'єднані. Кульмінацією Песаху є седер

(«порядок») — вечірня трапеза, яка влаштовується в першу і другу ночі свята.

Під час седера читаються в певній послідовності оповідання про Вихід (згідно з книгою «Агада») та їдять особливі страви. Решта днів Песаху призначена для різноманітних святкових заходів.

Як правило, в ці дні не працюють і не вирішують ділові питання (хоча, в принципі, це не заборонено). Не виконують і хатні справи — прання, прибирання будинку тощо. Приготування їжі, звичайно ж, дозволяється. А

вивільнений час використовується для більш глибокого вивчення Тори. Проводять більше часу з сім'єю. Ходять у гості. Подорожують по землі Ізраїлю. Ті, хто не живе в Єрусалимі, намагаються відвідати це єдине в своєму роді місто.

Виходячи з заповідей Тори, на свято Песах кожен повинен був здійснити паломництво в Єрусалимський храм і там на другий день свята принести в жертву ягня і сніп ячменю. На сьомий день Песаха євреї святкують остаточне визволення.

У синагозі під час пасхальної служби читається «Пісня над Піснями», що відображає сільськогосподарські витоки свята. Цей день завершує свято Песах і вважається неробочим. Його відзначають в радісній атмосфері, зі співом і танцями.

Опівночі в синагогах і релігійних навчальних закладах проводиться церемонія «розділення морських вод». А в сім'ях з настанням вечора роблять поділ між святковим днем і буднями. Вони випивають останній символічний келих вина і кажуть: «Наступного року — в Єрусалимі!».

ДЕНЬ НАВКОЛИШНЬОГО СЕРЕДОВИЩА

Це свято було встановлено з метою розвитку заходів, розпочатих Всеукраїнською акцією «Дерево-Життя» та іншими громадськими ініціативами. Відзначається цього року 15 квітня.

У цей день в Україні проводиться важливий комплекс заходів, спрямованих на поліпшення стану навколишнього природного середовища: благоустрій території, озеленення

населених пунктів і прилеглих територій. Головним у проведенні цих заходів є

цінних об'єктів, поширення екологічних знань, проведення масштабних інформаційно-просвітницьких заходів (конференцій, семінарів, круглих столів, фестивалів, екологічних виставок).

Усі вони спрямовані на підвищення екологічної свідомості населення.

Засоби масової інформації широко висвітлюють всі заходи, що проводяться під час цього екологічного свята.

Критерії програми
"Спеціальна та
екстрена допомога
"SOS" 2 стор.

Ірина
Мармер
"Перекладачі" 3 стор.

Діє
"Гаряча
лінія" 4 стор.

Квартальні
виплати
клієнтам 4 стор.

Марк
Штейнберг
"Єврейський
щит СРСР" 5 стор.

Ірина
Голяєва
"Свято нашого
спасіння" 6 стор.

Одеса
у старих
фотографіях 7 стор.

Олександр і Лев
Шаргородські
"Пережиток" 8 стор.

Віра
Шаховцева
"Люди
"Золотого віку" 9 стор.

Міхайло
Гаузнер
"Неординарні
особистості" 10 стор.

Країна
Поетія 11 стор.

Посмішка 12 стор.

Служба "Мокед-Лакашіш" — 737-40-21; Служба "Харчування" — 737-40-11;
Програма "Медицина" — 737-40-27; Культурний центр — 737-40-13;
Служба волонтерів — 737-40-24; Волонтерська вітальня — 737-40-32;
Денний центр — 737-40-30

Новини світу, України, Одеси

Закінчився збір грошей на закупівлю 800 тисяч артилерійських снарядів і розпочалося їх постачання в Україну в рамках так званої Чеської ініціативи". У неї, крім Чехії, прийняли участь Німеччина, Латвія, Литва, Нідерланди, Данія, Канада, Франція, Польща та Норвегія.

Франція прийняла рішення зробити і передати Україні до кінця року 250 тисяч дронів, забезпечених вибуховими пристроями та штучним інтелектом. Вони автономні, самі знаходять цілі, розпізнають їх за принципом «свій-чужий» і вражають.

Невизнана Придністровська Молдовська Республіка звернулася за допомогою до Росії "у зв'язку з економічною блокадою зі сторони Молдови".

Північна Корея передала Росії більше 2,5 мільйона артилерійських снарядів та інших боєприпасів та продовжує постачання. Боєприпаси поставляють в обмін на їжу та інші предмети першої необхідності.

Японія ввела нові санкції проти Росії.

Великобританія виділила 200 мільйонів фунтів стерлінгів (більше 250 мільйонів доларів) на виробництво дронів для України.

Швеція офіційно стала 32-м членом НАТО.

У Держдумі РФ зареєстровано законопроект про визнання недейсним з моменту прийняття у 1954 році рішення про передачу Кримської області зі складу РРФСР до складу УРСР.

Удари українських дронів паралізували багато нафтопереробних заводів Росії. Через це світові ціни на нафту підвищилися.

Український документальний фільм "20 днів у Маріуполі", знятий у березні 2022 року, отримав премію «Оскар» у номінації "Кращий повнометражний документальний фільм".

НАТО буде у причорноморському окрузі Констанца (Румунія) найбільшу європейську військову базу для розміщення до 10 тисяч солдатів Альянсу.

КРИТЕРІЇ ПРОГРАМИ «СПЕЦІАЛЬНА ТА ЕКСТРЕНА ДОПОМОГА «SOS»

Спеціальну екстрену допомогу отримують клієнти, які потрапили до екстремальної ситуації.

Рішення про розмір екстреної допомоги приймає комісія «SOS» відповідно до правил роботи та бюджету програми.

Екстрену допомогу можуть отримати ЖН більше 2 разів на рік за потреби та за наявності бюджету, НЖН – не більше 2 разів на рік.

Види допомоги за програмою для ЖН:

1. Оплата придбання медикаментів для стаціонарного лікування.

2. Оплата на придбання операційних пристроїв та матеріалів для оперативного втручання.

3. Оплата медикаментів для проведення стаціонару вдома та денного стаціонару (під назвою «Стаціонар вдома» та «Денний стаціонар» мається на увазі ситуація, коли клієнт Хеседа потребує стаціонарного лікування, але за станом здоров'я (або за сімейними обставинами) не може бути направлений до лікувального закладу, та інтенсивна терапія вимушено проводиться в домашніх умовах або денного стаціонару.

4. Оплата матеріалів для протезування, імобілізації, при оперативних травматологічних втручаннях.

5. Оплата матеріалів для ендоскопічних втручань при кардіологічних та судинних захворюваннях.

6. Оплата придбання пристроїв імобілізації після оперативного втручання або за життєвими показаннями (бандажі, сітки тощо)

7. Оплата лінз (кришталіків) при операції катаракти очей.

8. Оплата придбання медикаментів та матеріалів для спеціальної терапії при наступних захворюваннях:

- Онкологічне захворювання;
- Системні захворювання;
- Розсіяний склероз;
- Важкі ураження нижніх кінцівок;

• Тяжкі імунні захворювання (СНІД, важкі форми псоріазу, імунний гепатит та ін.);

• Тяжкі вірусні поразки та їх ускладнення (гепатити – всі види, цироз печінки);

• Гостра та тяжка хронічна ниркова недостатність гемодіалізу;

• Спеціальна терапія після трансплантації органів.

9. Оплата придбання калоприймачів та катетерів Фолі після онкологічних операцій.

10. Оплата дорогих медичних досліджень (в т.ч. лабораторні дослідження, не включені до безкоштовного пакету, наданого державними організаціями, КТ, МРТ та ін.)

11. Оплата зубопротезування та лікування зубів.

12. Придбання дорогих комп'ютерних слухових апаратів.

13. Ремонт аварійного житла або придбання будівельних матеріалів (на підставі відповідного акта після пожежі, стихійного лиха тощо).

14. Часткове погашення комунальних боргів при загрозі виселення та/або відключення від інженерних комунікацій (на підставі офіційних документів);

15. Придбання побутового обладнання (газове обладнання, холодильники, пральні машини та ін.) на підставі актів про неможливість подальшого використання або за відсутності обладнання у тимчасове користування на період обслуговування в Хеседі.

16. Інша допомога, передбачена правилами роботи програми.

17. Поховання за єврейськими традиціями – лише самотні клієнти незалежно від рівня доходу клієнта за наявності бюджету.

Види допомоги за програмою для НЖН:

1. Оплата придбання медикаментів та матеріалів для спеціальної терапії при наступних захворюваннях:

- Онкологічне захворювання;
- Системні захворювання;

• Розсіяний склероз;

• Важкі ураження нижніх кінцівок;

• Тяжкі імунні захворювання (СНІД, важкі форми псоріазу, імунний гепатит та ін.);

• Тяжкі вірусні поразки та їх ускладнення (гепатити – всі види, цироз печінки);

• Гостра та тяжка хронічна ниркова недостатність гемодіалізу;

• Спеціальна терапія після трансплантації органів.

2. Оплата дорогих медичних досліджень, не включених у безкоштовний пакет, наданий державними організаціями (КТ, МРТ та ін.) та операцій у ургентних випадках для клієнтів, які перебувають у державних лікувальних закладах.

3. Оплата медикаментів, дорогих медичних досліджень, не включених до безкоштовного пакету, наданого державними організаціями (КТ, МРТ та ін.) та операцій при онкологічних захворюваннях для клієнтів, які отримують допомогу у державних лікувальних закладах.

4. Оплата при стаціонарі вдома або денному стаціонарі (у разі неможливості госпіталізації) в ургентних випадках для клієнтів, які отримують допомогу у державних лікувальних закладах.

5. Оплата зубопротезування для самотніх клієнтів та самотніх сімей 1 та 2 категорії (тільки виготовлення знімних протезів)

Клієнти, які уклали з Хеседом договір довгочасного утримання, отримують благодійну допомогу відповідно до умов договору власним коштом Хеседа.

Додаток 3 ЖН:

Самотні та самотні сім'ї із середнім доходом клієнта до 8000 грн. – Сума допомоги по SOS не більше 13000 грн. за 1 звернення за наявності бюджету.

Інші клієнти із середнім доходом до 8000 грн. – Сума допомоги по SOS не більше 12000

грн. за 1 звернення за наявності бюджету.

Самотні та самотні сім'ї із середнім доходом клієнта понад 8000 грн – сума допомоги по SOS не більше 11000 грн. за 1 звернення за наявності бюджету.

Решта клієнтів із середнім доходом понад 8000 грн. – Сума допомоги по SOS не більше 10000 грн. за 1 звернення за наявності бюджету.

НЖН:

Самотні та самотні сім'ї із середнім доходом клієнта до 6000 грн. – Сума допомоги по SOS не більше 7500 грн. за 1 звернення за наявності бюджету.

Інші клієнти із середнім доходом до 6000 грн. – Сума допомоги по SOS не більше 6000 грн. за 1 звернення за наявності бюджету.

Самотні та самотні сім'ї із середнім доходом клієнта понад 6000 грн. – Сума допомоги по SOS не більше 5500 грн. за 1 звернення за наявності бюджету.

Решта клієнтів із доходом понад 6000 грн., сума допомоги по SOS не більше 5000 грн. за 1 звернення за наявності бюджету

Комісія з питань винятків за програмою «Екстрена допомога» може затвердити прохання про допомогу вартістю до 800 доларів США (на одне прохання).

Комісія з питань винятків за програмою «Екстрена допомога» при сумах допомоги у розмірі 800-1300 доларів США, протоколює всі рішення, що приймаються нею, оформляє відповідні документи і передає в регіональне відділення «Джойнт» на затвердження.

Допомога за програмою надається, виходячи з можливостей бюджету.

Додаток 4

КРИТЕРІЇ НАДАННЯ ДОПОМОГИ ЗА ПРОГРАМОЮ SOS для членів громади (нових потребуючих).

• Надавати допомогу за програмою SOS «Членам громади» (новим потребуючим) в рамках бюджету "Криза 2022" згідно з діючими критеріями SOS для НЖН.

ВСЕСВІТНІЙ ДЕНЬ ЗДОРОВ'Я

Всесвітня організація охорони здоров'я була створена на підставі принципу, згідно з яким всі люди повинні мати можливість для реалізації свого права на володіння найвищого досяжного рівня здоров'я. Наприклад, гасло Всесвітнього дня здоров'я 2018 року – «Здоров'я для всіх».

У нашій суспільній свідомості вітає одна дуже проста думка, безпосередньо пов'язана з питаннями здоров'я і проблемами його відсутності. «Буде здоров'я – решта додається» – так звучить це багатомовне спостереження. Здоров'я – це справжнє багатство, наявність якого ми з вами інколи ігноруємо. Люди, що страждають тими чи іншими, особливо хронічними захворюваннями, на практиці кожного дня стикаються з масою проблем, які

активно відволікають їх від справжнього повноцінного життя.

Всесвітній день здоров'я, відзначається щорічно 7-го квітня.

Це свято увійшло в традицію з середини минулого століття.

Дата святкування Всесвітнього дня здоров'я приурочена дню створення Всесвітньої організації охорони здоров'я, відомої нам під аббревіатурою «ВООЗ», а точніше, дню прийняття статуту цієї організації. Статут ВООЗ було прийнято 7-го квітня

1948-го року, тоді ж, на першій сесії Всесвітньої асамблеї охорони здоров'я, і виникла ідея проводити це міжнародне свято.

Традиції святкування Всесвітнього дня здоров'я нерозривно пов'язані з діяльністю всієї системи нашої охорони здоров'я. Працівники клінік, лікарень і госпіталів, ті, хто так чи інакше з обов'язку професії і служби надає медико-санітарну допомогу всім, хто її потребує, якнайкраще розуміють цінність здоров'я. Профілактика

та увага до нашого власного здоров'я, – є основною метою проведених медиками в цей день акцій та заходів. Численні інформаційні матеріали, семінари, виступи фахівців і навіть концерти, які приурочені цьому Дню, в простій і доступній формі пояснюють нам важливість цієї позитивної ініціативи.

Здоров'я може мати дуже дорогу ціну. І переважно це стосується спроб повернути його на своє місце. У Всесвітній день здоров'я ми бажаємо всім його надійного зберігання. Всім хворим – якнайшвидшого одужання. Медикам – хорошої матеріальної і технічної бази. Всім нам – бути здоровими і життєрадісними! Зі святом вас!

Перекладачі шедеврів — співавтори геніїв

Читаючи твори класиків світової літератури українською чи російською мовами, ми майже не звертаємо увагу на прізвища людей, яким, не володіючи іноземними мовами, цим завдячуємо. Перекладачі роблять вкрай благородну гуманітарну справу, однак самі здебільшого перебувають «у тіні» великих імен. І це несправедливо!

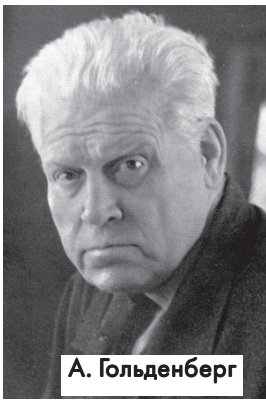
Мистецтво перекладу особливого розквіту набуло у ХХ столітті. У 1953 році була заснована Міжнародна федерація перекладачів, а з 30 вересня 1991 року відзначається Міжнародний день перекладача.

В історію російської літератури уродженці Єлисаветграда **Арго (Абрам Гольденберг)** (1897-1968), **Мойсей Цетлін** (1905-1995), **Марк Тарловський** (1902-1952) та **Арсеній Тарковський** (1907-1989) увійшли і як видатні поети, і як майстри віршованого перекладу. Вони були недооцінені за життя – їм судилася посмертна слава. Арго, якого сучасники називали «остроумнейшим человеком своего времени», спеціалізувався на класиках французької поезії: Франсуа Війон, Віктор Гюго, Теодор де Банвіль, Альфред де Мюссе. Він – автор двох книг перекладів: «Из зарубежных поэтов» (1958) та «Французские поэты: Избранное в переводах А. Арго» (1967).

З латині, арамейської, давньогрецької, давньоєврейської, італійської, англійської, французької, хорватської та інших мов (справжній поліглот!) перекладав поет, учений, викладач МДУ ім. М.В. Ломоносова **Мойсей Цетлін**. Блискучий знавець античної літератури, він, зокрема, переклав головну працю римського державного діяча VI століття, філософа і теолога Боеція «Утешение философией». Написана автором в очікуванні страти, ця книга справила великий вплив на європейську культуру. Не меншу популярність у Європі мала поема «Гра в шахи» італійського гуманіста і поета Марка Ієроніма Віді (1490-1566), яку також переклав на російську мову Мойсей Цетлін. За життя побачила світ лише одна збірка його оригінальних поезій «Линии ливня» (1985).

Уродженця Єлисаветграда називають сьогодні ще й «одним из последних свидетелей и наследников культуры Серебряного века, умевших гармонично сочетать высокую ученость с высоким безумием».

Трагічно склалася доля **Марка Тарловського** – «одного из самых блестящих виртуозов русского стиха в ХХ веке» (так вважає сучасний поет, перекладач і літературознавець Євген Вітковський). Лише дві книги оригінальних поезій були надруковані за життя поета: «Иронический сад» (1928) і спотворена цензурою збірка «Бумеранг» (1931). Критика звинувачувала Тарловського у «непролетарськості» та «гумільовщині». Тому, їй на догоду, поет у 1935 році підготував книгу ура-патріотичних віршів під назвою «Рождение родины» і переключився на переклади: киргизький епос «Манас», європейські поети Беранже, Гюго, Гейне, класики поезії Сходу – Навої, Махтумкулі. Тарловського навіть зробили літературним секретарем та особистим перекладачем майже столітнього казаха Джамбула (1846-1941), улюбленого акина

А. Гольденберг

(щось на зразок наших кобзарів) Сталіна. Помер Тарловський від гіпертонічного кризу, який стався неподалік його будинку: медична допомога була надана з запізненням.

Прикметно, що членом Спілки письменників СРСР у 1940 році **Арсеній Тарковський** став за рекомендацією... Марка Тарловського. У своєму виступі на засіданні президії Спілки той дав блискучу і надзвичайно

глибоку оцінку творчості земляка: «Поэт Арсений Александрович Тарковский является одним из немногих мастеров стиха, о котором мне на протяжении последних лет не приходилось слышать противоречивых мнений. Для всех, кто знает работы А. Тарковского, ясно, что это человек, в руки которого можно с полным спокойствием передать самую сложную, самую ответственную стихотворную работу. Я имею в виду стихотворный перевод. Но Арсений Тарковский – не только мастер стихотворного перевода, он поэт и если бы он не был таковым, то он не был бы и таким значительным переводчиком. Он не известен широко как поэт оригинальный, и это объясняется тем, что он не печатал своих стихотворений. Он настолько строг к себе как оригинальный поэт, что все, что пишет, не считает нужным печатать...»

Про надзвичайно високу репутацію Тарковського-перекладача свідчить і той факт, що у 1949 році, коли йшла підготовка до відзначення 70-річчя Сталіна, за ініціативою Лаврентія Берії саме його обрали для виконання смертельно відповідального завдання: виконати переклад з грузинської мови 22-х юнацьких віршів «вождя всіх народів». І хоча Сталіну переклади Тарковського сподобалися (він встиг перекласти 7 віршів), друкувати їх він заборонив. Арсеній Олександрович за виконану роботу отримав нечуваний гонорар, який дозволив йому з дружиною кілька місяців розкішно відпочити в Грузії.

А от перша збірка власних поезій Тарковського «Перед снігом» побачила світ аж у 1962 році, коли поетові виповнилося 55 років. Доти його знали лише як чудового перекладача поетів Грузії, Туркменії, Азербайджана. Є в Тарковського вірш «Переводчик», в якому рефреном проходять рядки:

...Ах, восточные переводы,
Как болит от вас голова!

Справжнім потрясінням для багатьох стало знайомство зі знаменитим романом американського письменника Дж. Селінджера «Над пропастью во ржи», переведеним **Рітою Райт-Ковальовою** (1898-1988).

Народилася Раїса Яківна Чорномордик (таке її справжнє прізвище) у селі Петрушеве Єлисаветградського повіту (нині це село Показове Добровеличківського району) у родині лікаря. Однак більша частина її дитинства минула в м. Курськ у Росії. Раїса Чорномордик в юності писала вірші, до 20 років досконало оволоділа англійською, французькою та німецькою мовами. Однак спочатку дівчина, за

прикладом батька, здобула медичну освіту, закінчивши у 1924 році 2-й Московський медичний інститут. Майже 7 років працювала в лабораторії академіка-фізіолога Івана Павлова, з 1935 по 1938 рік – в Інституті мозку; одночасно з 1925 по 1935 рік викладала англійську мову у Військово-технічній академії в Ленінграді. У Москві зблизилась з Маяковським, Ахматовою, Пастернаком. Блискуче, на прохання поета, переклала англійську мовою п'єсу Маяковського «Містерія-буфф», вигадавши псевдонім Ріта Райт. Ковальовою вона стала після того, як вийшла заміж за морського офіцера.

На російську мову Райт-Ковальова переклала романи Д. Голсуорсі «Белая обезьяна», Д. Стейнбека «Гроздь гнева», Г. Гріна «Тихий американец», С. Льюїса «Бєббіт», Г. Бйолля «Глазами клоуна», В. Фолкнера «Город», «Особняк», «Солдатская награда», К. Воннегута «Колыбель для кошки», «Бойня номер пять», «Завтрак для чемпионов», «Малый не промах», Ф. Кафки «Замок» і «Процесс» та багато інших творів. Цікаво, що над творами Кафки Райт-Ковальова працювала без будь-якої надії, що її праця побачить світ.

Перекладачем Раїса Яківна була, без перебільшення, унікальним. Ось що, наприклад, писав про неї Корній Чуковський: «Если бы нужно было несколькими словами определить переводческий метод Райт-Ковалева, я сказал бы, что она добивается точности перевода не путем воспроизведения слов, но путем воспроизведения психологической сущности каждой фразы».

Деякі дослідники оцінюють її переклади навіть так: «Р. Райт-Ковалева обладала несомненным литературным талантом, что делало её переводы хорошо воспринимаемыми русскоязычными читателями. С другой стороны, тот же литературный талант переводчика зачастую искажал исходное произведение, Райт-Ковалева фактически становилась соавтором произведения на русском языке...».

Хто мав можливість порівняти переклади Райт-Ковальової на російську мову з оригіналом відзначають: «Райт-Ковалева была прежде всего ПИСАТЕЛЕМ ...поэтому ее переводы заставляют замирать сердца многих людей, а подлинник затем обидно разочаровывает».

На відміну від Райт-Ковальової **Елеонора Лазарівна Шрайбер** (1918-2004) була «однолюбною»: її кумиром був французький письменник Жорж Сіменон (1903-1989), відомий

читачам як автор детективних романів про комісара Мегре. Народилася Елеонора в м. Олександрія. Батько – лікар, мати – випускниця вищих юридичних курсів. У 1922 році родина переїхала у Петроград.

В юності Елеонора мріяла стати психіатром, натомість у 1940 році з відзнакою закінчила філологічний факультет Ленінградського університету. Батьки загинули

М. Цетлін

від голоду в блокадному Ленінграді. Елеонора Лазарівна переклала на російську мову 8 романів Сіменона, книгу мемуарів «Я вспоминаю». Її кредо: «Переводчик не должен быть предателем. Переводчик – это alter ego (тобто друге «я») писателя». Шрайбер неодноразово зустрічалась з Сіменоном на його запрошення. Вона

не лише перекладач книг письменника, а й єдиний на пострадянському просторі дослідник його творчості, автор монографії «Жорж Сіменон. Жизнь и творчество» (1977).

Професійною перекладачкою серед наших земляків була уродженка Єлисаветграда, дочка власника однієї з єлисаветградських друкарень **Раїса Ісаївна Лінцер** (1905-1990). У 1933 році вона закінчила Московський інститут іноземних

мов. Друкувалася з 1936 року. Перекладала класиків французької та іспанської літератури: Д. Дідро, О. Бальзак, Ж. Санд, Ф. Моріак, А. Камю, В. Бласко-Ібаньєс, Б. Персегальдос, а також латиноамериканських письменників (А. Карпент'єр, Х. Онетті, А. Касарес та ін.). Світ побачили 30 книг з її перекладами. Вона

приятельовала з відомими письменниками-дисидентами Андрієм Платоновим, Василем Гроссманом, Віктором Некрасовим. Вона – мати відомого піаніста і педагога Олександра Ігоровича Саца (1941-2007), до якого переїхала жити у Відень, де й померла.

Також у Єлисаветграді народився російський і французький літератор, критик, журналіст та перекладач **Зіновій Давидович Львовський** (1881-1943). Він отримав технічну освіту (за фахом – інженер-технолог), однак своє справжнє покликання знайшов у гуманітарній творчості. Автор п'єс і комедій, іноді за сюжетами оповідань іноземних письменників: «В купальне» (1912), «Вне жизни» (1912), «Ж» («Женщина как таковая») (1915), «Бранные ужасы» (1915), «Безнравственная женщина» (1916). Робив переклади на російську мову з англійської, французької, німецької і норвезької мов, в основному – твори Джека Лондона (13 новел), О'Генрі (20 новел) та багатьох інших. У другій половині 1926 року емігрував до Франції, де перекладав на французьку мову з німецької та англійської, зокрема твори Ептона Синклера. Написав французькою мовою декілька літературознавчих праць: «Достоевський як письменник» (1931), «В лабораторії Достоевського» (1932). Під час окупації Франції 21 червня 1941 року був заарештований як іноземний підданий єврейського походження у передмісті Парижа, 7 жовтня 1943 року відправлений до концтабору Освенцим, де й помер через декілька днів. Біографічну довідку про Зіновія Львовського містить французька Вікіпедія.

...Якщо зібрати всі твори, перекладені нашими земляками (а згадані, звісно, далеко не всі з них), отримаємо унікальну бібліотеку шедеврів видатних письменників світової літератури, без яких неможливо уявити сучасну цивілізацію.

За матеріалами краєзнавця та історика Володимира Боська,

Ірина Мармер

М. Тарловський

Р. Райт-Ковальова

Р. Лінцер

УВАГА! Діє «Гаряча лінія» ТЕЛЕФОНИ «ГАРЯЧОЇ ЛІНІЇ»

Шановні клієнти Благодійної Фундації «Хесед Шаарей Ціон»!

У такий непростий час ми розширили роботу «Гарячої лінії» (Call Center), яка працює з 3 квітня 2020 р. Вона створена для тих, хто самотній.

Якщо ви зіткнулися з проблемами, які виникли під час карантину, і поряд немає нікого, хто міг би вам допомогти, звертайтеся до співробітників та волонтерів Хеседи, які обслуговують «Гарячу лінію».

Вони намагатимуться надати вам допомогу.

Ви можете звертатися з будь-яких гострих питань за номерами телефонів, які наведені поруч, з 10.00 до 15.00 у робочі дні:

З мобільного:

0948634720
0948634710
0948634740
0948634770
0948634780
0948634810
0948634760
0948634790

З міського:

7934720
7934710
7934740
7934770
7934780
7934810
7934760
7934790

Не винятком є телефонний зв'язок з вашим куратором, але просимо поставитися з розумінням до завантаженості співробітників БФ «Хесед Шаарей Ціон».

Ми завжди раді допомогти вам!
Бережіть себе!
Будьте здорові!
З повагою,

Діана Боровик

Н О В И Н И З І З Р А Ї Л Ю

У відповідь на обстріл армія Ізраїлю атакує об'єкти "Хізбалли", у тому числі в глибині Лівану, завдає ударів по цілям у Сирії.

Триває операція у медичному комплексі "Шифа" у місті Газа. У центрі сектора виявлено лабораторію, в якій розробляли та виробляли БПЛА.

Ізраїль починає будувати велику армію та запускає масове виробництво озброєнь.

За п'ять місяців війни Міністерство оборони вже здійснило закупівлю зброї ізраїльського виробництва на суму понад 35 мільярдів шекелів.

Делегації ХАМАСу, "Ісламського джихаду" та інших угруповань на офіційних переговорах у Москві обговорювали питання єдності між терористичними організаціями та створення єдиного "уряду" у секторі Газа.

Ізраїльська лікарня "Шіба" посіла почесне дев'яте місце у рейтингу найкращих лікарень світу.

Кожен четвертий лікар в Ізраїлі навчався в СРСР, Росії чи Україні, 25% із них старше 67 років.

Ізраїль вирішив надати Україні систему раннього сповіщення про ракетний напад.

Командиром ізраїльської авіабази "Увда" призначено першу жінку за всю історію Повітряних сил Ізраїлю. Їй було надано звання полковника.

Батальйон "Ніцях Єгуда", в якому служать ультраортодоксальні євреї, приєднався до бойових дій у секторі Газа і вже провів кілька рейдів, знищуючи як бойовиків, так і їхню інфраструктуру терору.

У Ємені пройшли чергові військові маневри хуситів, в яких вони відпрацювали штурм населених пунктів Ізраїлю з ударами по житловій цивільній інфраструктурі, а як мішені служили образи ортодоксальних євреїв.

ХАМАС попередив мешканців сектору Газа про неприпустимість сприяння зусиллям Ізраїлю щодо доставки до сектору гуманітарної допомоги.

Армія оборони Ізраїлю знищила особливо довгий тунель у секторі Газа, який сягав більш ніж 2,5 кілометра завдовжки і пов'язував різні райони сектору в єдину підземну систему.

Есмінець ВМС США перевіз обладнання для створення тимчасового доку поблизу Гази з метою доставки туди гуманітарної допомоги.

К В А Р Т А Л Ь Н І В И П Л А Т И К Л І Є Н Т А М

З 2024 року всі матеріальні квартальні виплати клієнтам Хеседи будуть здійснюватись одним із двох видів:

1. Зарахування коштів на банківські рахунки, відкриті в УРКСІББАНКУ, за якими діють відповідні обмеження. У виняткових випадках у клієнтів залишається картка Приватбанку (з рахунком, що починається на 7777).

2. Зарахування коштів на спеціальну картку магазину «КОПІЙКА». Цією картою

можна розраховуватися за продукти харчування в мережі «КОПІЙКА».

Картками УКРСИББАНКА, ПРИВАТБАНКА можна буде розраховуватися тільки за продукти харчування (крім алкоголю, тютюнових виробів, свинини, продукції, що містить свинину, побутової хімії) у всіх продуктових магазинах. Також можна проводити оплату за медикаменти у всіх аптеках.

Усі клієнти зобов'язані зберігати чеки та надавати їх на прохання куратора.

П О Р А Д И Г О С П О Д А Р Ц І

Гречана крупа

Гречана крупа багата вітамінами групи В, мікроелементами – залізом, магнієм, фосфором, цинком, міддю та багатьма іншими, а також цілим рядом так званих незамінних амінокислот (які в організмі людини не синтезуються, а надходять тільки з їжею). Вони необхідні для синтезу своїх білків в організмі. Гречка також важлива для вегетаріанців, тому що частково замінює м'ясо.

Енергетична цінність гречаної крупы досить висока. Дієтологи рекомендують їсти гречку двічі-тричі на тиждень для профілактики різних захворювань систем та органів. Її вживання:

— знижує рівень холестерину в крові, регулює показники артеріального тиску, зміцнює та підвищує еластичність стінок вен та артерій, попереджає утворення тромбів та атеросклеротичних бляшок, знижує ризик виникнення інфаркту чи інсульту.

— сприяє покращенню психоемоційного стану, нормалізації сну.

— запобігає захворюванням опорно-рухового апарату, особливо суглобів.

—підвищує рівень гемоглобіну в крові.

—зміцнює імунітет.

—перешкоджає утворенню жирових відкладень, створює тривале відчуття ситості.

—допомагає підтримувати нормальний рівень цукру в крові, нарощувати м'язову масу та фізичну активність, підвищує витривалість.

Гречану кашу бажано їсти без олії та цукру, тоді користь відвареної гречки буде максимальною. Щоб зберегти максимум корисних речовин, гречку найкраще запарити. Для цього потрібно в співвідношенні 1:2 залити крупу в каструлі окропом або молоком, закрити кришкою (бажано ще й завернути у ковдру), і, після повного остигання, каша буде готова.

Можна залити крупу на кілька годин холодною водою у співвідношенні 1:1; після

цього її з додаванням невеликої кількості води достатньо проварити лише кілька хвилин. Або: варити 7-10 хвилин (до випарювання води), потім каструлю накрити кришкою, завернути у ковдру і залишити на 1-1,5 години.

З гречаної крупы можна приготувати безліч різних страв:

— Гречка з м'ясом, цибулею та морквою – універсальне поєднання, а додавання солоних огірків та томатної пасти робить смак страви яскравішим.

—Якщо додати до гречки м'ясний фарш та печериці, то вийде набагато смачніше та ситніше. Для особливого аромату можна смажити страву з часником.

—Запекати гречку у духовці з курячими крильцями під сиром. За рахунок жиру, що витопився, каша виходить розсипчастою і маслянистою, а крильця отримують золотисту хрустку скоринку.

—гречка з куркою та грибами на сковороді (з додаванням сметани та гірчиці).

—М'ясо спочатку обсмажити з цибулею та помідорами, а потім разом із гречаною крупою та гарбузом відправити у духовку. У результаті каша виходить розсипчастою, гарбуз – соковитим, а м'ясо – м'яким та ніжним. Ще більшу апетитність та аромат страві додадуть томатна паста та прянощі.

—Гречка з курячою печінкою в горщику (теж у духовці).

—Вареники з гречки і з квашеною капустою.

—Дієтичні котлети із гречки з морквою, цибулею, яйцями.

Людам зі схильністю до запорів та метеоризму велику кількість клітковини вживати не рекомендується через можливі неприємні відчуття та здуття кишечника. Крім цього, людям з порушенням роботи нирок також не варто вживати гречку частіше ніж 1-2 рази на тиждень.

Марк Штейнберг

"ЄВРЕЙСЬКИЙ ЦИТ СРСР"

Продовження. Початок у № 177

КОМАНДИР "МАЛЯТКА"

На початку 1940 року старший лейтенант Фісанович був призначений флагманським штурманом бригади підводних човнів Північного флоту. Це була посада на два щаблі вища за його скромне військове звання. Він, тим не менш, відмінно справлявся. Але просився на командну посаду, і незадовго до війни його направили в Ленінград на курси командирів підводних човнів. Повернувся наприкінці липня 1941 року в чині капітан-лейтенанта і незабаром отримав призначення командиром підводного човна "М-172".

Адмірал І. Колишкін, на той час командир дивізіону підводних човнів тієї самої бригади, де служив і Фісанович, у своїх спогадах описує його так: "Зовнішність Фісановича не надто мужня. Середнього зросту, з чистим високим чолом, сірими мрійливими очима, опушеними чорними війми, він не справляв враження такого собі бравого морського вовка. Але який це був обізнаний морський командир, яка різнобічна і чарівна людина!"

Підводний човен "М-172" належав до класу "крихітка", мав водотоннажність лише 160 тонн. Екіпаж, включно з командиром, — 20 осіб. озброєння — дві торпеди і 45 мм гармата на верхній палубі. Усередині — максимально можлива економія місця. Своєї каюти немає навіть у командира. Тільки вузьке ліжко, щоправда не в матроському кубрику, а в окремому закутку біля центрального поста.

Фісанович швидко, але ґрунтовно ознайомився з кораблем, поговорив з кожним членом екіпажу, і 13 серпня 1941 року його "крихітка" покинула Полярний і вийшла в бойовий похід. Йшли в бік фінського фіорду Петсамо - Вуоно, де розташована гавань Ліінахамарі. Фісанович, у перископ спостерігаючи вхід у фіорд, помітив шхуну, що виходить звідти, — значить, сіток і боневих загороджень немає. І він сміливо повів човен до гавані. Там біля причалу був ошвартований великий океанський транспорт. Фісанович наводить човен на його корпус і командує першому торпедному апарату: "Плі!". Торпеда вийшла і він розвертає "крихітку" до виходу з фіорду. Але лягає на дно прямо в гавані. А ворожі катери, які не очікують такої зухвалості, на повному ході виходять з фіорду, розгортаються в бойовий порядок і починають скидати глибинні бомби квадратами, намагаючись потрапити в човен.

А він пішов із гавані тільки вночі, коли противник заспокоївся. У темряві спливли, зарядили акумулятори і знову вийшли на позицію біля входу у фіорд. Чергували весь день і тільки до вечора засікли конвой, в якому був великий пароплав. Другою — останньою! — торпедою Фісанович відправив його на дно. І знову повів свою "крихітку" з-під носа у ворожих катерів. І через десять днів прибув у Полярний, при вході на базу відсалютувавши двома гарматними пострілами. Це означало два потоплених кораблі противника. І вже на ранок цифра "2" була виведена білою фарбою на бойовій рубці крихітної субмарини Ізраїля Фісановича. Він незабаром достроково стає капітаном 3-го рангу, кавалером ордена Бойового Червоного Прапора. Таким же орденом нагороджена і "крихітка" М-172.

За півроку після першого бойового успіху цей підводний човен жодного разу не повертався в Полярний, не сповістивши його мешканців пострілом своєї гарматки про

нову перемогу. За шість походів Ізраїль Ілліч Фісанович своїми торпедами відправив на дно 8 великотоннажних транспортних кораблів Німеччини. Він спеціально не атакував конвойні судна, щоб завдати найбільшої шкоди противнику.

Допомагав йому в цьому метод так званої безперископної атаки, який Фісанович і розробив. Суть його була в тому, що, виявивши ціль, він вів підводний човен в атаку, не піднімаючи перископа, орієнтуючись тільки за даними гідроакустичних приладів. За тими ж даними Фісанович прицілювався і випускав торпеди. І завжди — без промаху.

Здається, він мав, крім акустичних викладок, ще особливе чуття на ворожі кораблі. До речі, так і вважали його бойові друзі, які говорили: "Фісанович німця чує внутром, очевидно, — аж надто ненавидить". Так воно й було.

Фактом є, що за цей час "крихітка" М-172 втопила більше ворожих суден, ніж усі інші підводні човни дивізіону, разом узяті. Було б неправильно вважати, що всі ці перемоги обходилися без опору німців. Як правило, кораблі конвою і патрульні літаки активно шукали і переслідували "крихітку", закидаючи її глибинними бомбами. Приміром, у січні 1942 року, після потоплення чергового судна, його підводний човен атакувало відразу шість кораблів ворожого конвою. Вони переслідували Фісановича 10 годин, скинули понад 320 глибинних бомб.

"Малютка" отримала серйозні пошкодження. Але Ізраїль Фісанович уміло організував їх ліквідацію, а злагоджений екіпаж перед лицем неминучої загибелі діяв професійно, без паніки. І щоразу командир, наче зачарований, знаходив шлях до рідної гавані. Щоправда, човен приходив туди покалічений і потребував ремонту, але знову і знову йшов на бойову позицію, атакував і топив ворожі кораблі.

За видатні подвиги 3 квітня 1942 року капітана 3-го рангу Ізраїля Фісановича, першого з підводників радянського військово-морського флоту, було удостоєно звання Героя Радянського Союзу, а підводний човен М-172 — гвардійського.

Було Ізраїлю тоді 27 років, але вже наступного року він призначається командиром дивізіону підводних човнів, йому присвоєно звання капітана 2-го рангу. Однак Фісанович продовжує битися на своїй "крихітці", яка стає флагманською в його дивізіоні та збільшує свій бойовий рахунок до тринадцяти торпедованих кораблів супротивника. Він був нагороджений другим орденом Бойового Червоного Прапора, став кавалером ордена Великої Вітчизняної війни та американського Військового хреста.

Ось що пише про нього адмірал І. Колишкін, його прямий начальник у роки війни: "Ми захоплювалися тим, як Фісанович воював, як невтомно шукав зустрічей із ворогом, як умів вибрати найкращий варіант атаки. І воював то він красиво, якщо можливе таке словосполучення, витончено, в тому сенсі, що кожна його атака була безпомилково розрахована і філігранна у виконанні".

Викликає чимале захоплення ще й те, що в обстановці безперервних бойових дій Ізраїль знаходив час для творчої діяльності. Він писав вірші, які ставали піснями, популярними на Північному флоті, і вів "Історію Червонопрапорного підводного човна М-172".

Треба особливо відзначити, що видатні здібності Фісановича як офіцера з

аналітичним складом розуму, як чудового вихователя, помітило командування, і йому неодноразово пропонували посади в штабі з'єднання і в училищі підплавного флоту. Але він і чути не хотів про кар'єру тиловика. Ізраїль Фісанович прагнув у бій, у море, щоб знову і знову атакувати і знищувати ворожі кораблі. За розповідями його друзів, він ненавидів нацистів усіма фібрами своєї душі і не раз говорив найближчим, що мстить за страждання народу єврейського. Не дарма ж носив він горде ім'я — Ізраїль! У перекладі з іврити означає воно: "Той, хто б'ється"! І він бився з усією непохитністю, нещадністю сталевого кровного єврейського месника, з відвагою і з самопожертвою ідейного ворога, який ненавидить катів народу свого.

Навесні 1944 року Ізраїля викликали в Москву для отримання спеціального завдання. Суть його полягала в прийомі та перегоні британських бойових кораблів. Ці кораблі Лондон передавав СРСР замість італійських, які за умовами перемир'я належали радянському військово-морському флоту. Флотилія у складі лінійного корабля, восьми міноносців і чотирьох підводних човнів, переданих англійцями, була зосереджена в шотландському порту Розайт. Туди і прямували офіцери і матроси з екіпажів, спеціально відібраних для перегону флотилії.

У Розайті вони пройшли підготовку на борту тих кораблів, які належало вести, і на початку серпня вирушили в дорогу. З незрозумілих причин командування розділило флотилію: надводні судна на чолі з лінкором йшли групою, а підводні човни — поодиночі. Як з'ясувалося згодом, рішення було неправильним. Щоправда, для перегону на підводні човни підібрали найкращих командирів — з чотирьох три були Героями Радянського Союзу: І. Фісанович, А. Трипольський і Я. Іоселіані. Четвертим був Ісаак Соломонович Кабо, який не став Героєм через занадто одіозні ім'я та по-батькові.

Першим із Розайта вирушив підводний човен, командиром якого був Ізраїль Фісанович. На початку серпня 1944 року в портах Кольської затоки стали зосереджуватися передані британцями кораблі. Прибули і три підводні човни.

А той, що вийшов першим, під командою Фісановича, так і не прибув... І доля його досі невідома. Ясно тільки, що він загинув. Але де це сталося і з яких причин — залишається питанням, поки що не вирішеним. Та й чи буде воно вирішене коли-небудь?

Загинув добірний екіпаж, загинув один із найкращих офіцерів підводного флоту, який відважно й уміло бився з ворогом, знищив 14 його кораблів.

Нарешті, загинула Людина з великої літери, інтелігент високої культури, який міг стати таким самим видатним поетом або письменником, як став він командиром маленького, але грізного підводного корабля...

Капітан 2-го рангу Ізраїль Фісанович удостоєний найвищої почесності для військового: занесений навічно до списків екіпажу ударного атомного підводного човна Північного флоту. В його офіцерському кубрику стоїть ліжко з портретом Героя над ним. І щовечора на перевірку екіпажу першим називають його прізвище — Фісанович. І правофланговий відповідає: "Герой Радянського Союзу гвардії капітан 2-го рангу Ізраїль Фісанович поліг смертю хоробрих у Великій Вітчизняній війні"! І так буде доти, доки цей човен перебуває в строю.

Скорочено

А в місті Полярному центральна вулиця носить ім'я Фісановича. У Харкові на будинку, де він жив у дитинстві та юності, встановлено меморіальну дошку. Але є і ще одна, найвища і найміцніша, — Пам'ять — навіки вона у військовій історії єврейського народу, маленького, як підводний човен Фісановича, мужнього, як його командир.

Народу, який вміє битися з ворогом, що набагато переважає за силами, і перемагати. І який не може, не повинен забувати своїх героїв!

САГА ПРО БЕЗСТРАШНОГО

Щонайменше третину з 35 років військової служби доводилося мені займатися знешкодженням різних типів мін, фугасів, снарядів, що не розірвалися, авіабомб та інших, кажучи суцільною мовою штабних реляцій, "вибухонебезпечних об'єктів". За цей час міцно вкоренився у свідомість стереотип почуття страху: "хочеш вціліти — бійся".

Цей стереотип самозбереження чітко поділяв усіх мінерів на три категорії: нормальних, боягузів і "безстрашних".

Нормальні мали почуття страху, але перемагали його і годилися для розмінування. Боягузи не могли перемагти страх і для роботи на мінному полі не годилися. "Безстрашні" втратили почуття обережності, діяли стрімголов і були просто небезпечні для інших мінерів.

Це люди, які готові йти на смертельний ризик свідомо, в ім'я обов'язку або ідеї. До них, однак, не відношу я фанатиків, камікадзе та інших шахідів. Тому що Безстрашні йдуть в абсолютно згубну ситуацію не один тільки раз. Відчувши її чорний жах на собі, вони готові йти в переддень пекла знову і знову.

Серед мільйонів бійців, таких — одиниці. І немає для мене, — людини, яка зазнала страху можливої загибелі неодноразово, — людей, більш гідних найбільшої честі та вічної слави, ніж ті, хто заслужив це ім'я — безстрашний! Про одного з них я і хочу розповісти.

... Форсування Дніпра восени 1943 року було однією з найгероїчніших, але й трагічних сторінок війни.

Правий берег, зайнятий і укріплений німцями, сильно височів над лівим берегом річки. І це давало змогу ворогові переглядати й прострілювати не тільки дзеркало води, а й усю діяльність на протилежному березі, фіксуючи й пригнічуючи підготовку до форсування. І коли воно почалося, то на тих, хто переправляється, обрушувалася шквал вогню.

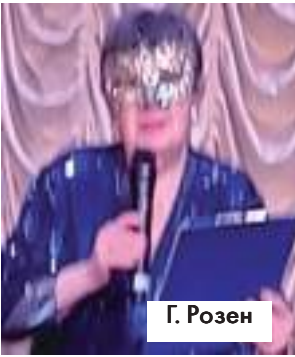
З першого ешелону не вцілів майже ніхто. Але гвардії капітан Йосип Абрамович Рапопорт зумів переправити свій батальйон. Він вибив німців із перших двох траншей, організував оборону, і батальйон дві доби відбивав атаки, забезпечуючи переправу свого полку.

Тим часом, опинитися на правому березі для капітана Рапопорта було не простим завданням, не тільки через відчайдушний опір німців. Він служив на той час начальником штабу 148 гвардійського стрілецького полку. І під час рекогносцировки побачив порівняно слабо захищену ділянку правого берега. Однак її атака не входила в завдання полку. Але Рапопорт домігся дозволу на перенесення напрямку і зголосився сам очолити перший ешелон. Зробив це, добре знаючи, що очікує першу хвилю атакуючих. На той час за плечима гвардії капітана було два воєнні роки.

Далі буде

« С В Я Т О Н А Ш О Ї О С П А С І Н Н Я »

Г. Розен

Г. Слободяник

І. Вайнблат

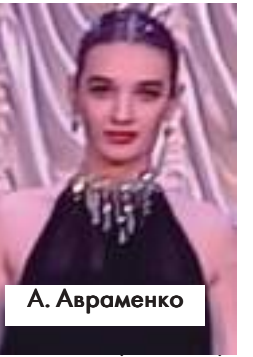
С. Вайнблат

Г. Перельдік

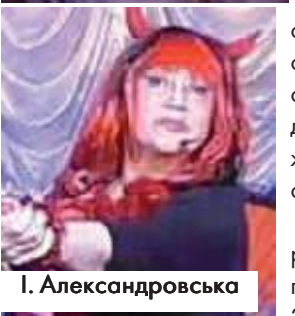
О. Куклова

А. Авраменко

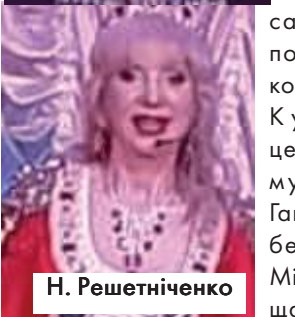
І. Крупнік

І. Александровська

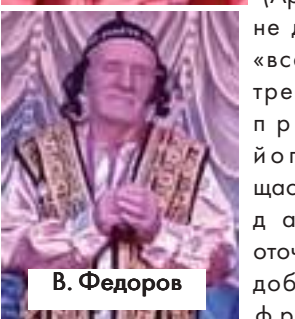
Є. Філіпенко

Н. Решетніченко

А. Ігнат'єв

В. Федоров

Т. Крупнік

Пурім... Він настає так само невідворотно, як і весна... Святкування Пуріма в Україні з кожним роком стає все більш символічним, бо саме це свято — символ перемоги добра над злом, життя — над смертю.

Цього року Пурім припадає на 24 березня. Але концертна програма, підготовлена Культурним центром БФ «Хесед Шаарей Цион», пройшла 20 березня. Чому була вибрана саме ця дата, пояснила ведуча концерту керівник Культурного центру Хеседа, музикознавець Ганна Розен: «20 березня — Міжнародний день щастя — чудовий привід для зустрічі і побажання усім бути щасливими! А також для того, щоби, звернувшись до мудрості класиків, згадати, що «щастя — це стан душі» (Аристотель), воно не десь далеко, а «всередині нас, треба тільки не пропустити його» (Платон), щастя в тому, щоби дарувати оточуючим усмішку, добре слово... А французький філософ Дені Дідро

вважав, що найщасливіші — це ті, хто дарує щастя найбільшій кількості людей. І це — має безпосереднє відношення до артистів!» Саме так. І для нас, глядачів, щастя — зібратися в уютній залі Єврейського культурного центру «Бейт Гранд» на зустріч з улюбленими творчими колективами та гостями, вже знайомими та не тільки. Бо у концертних програмах Культурного центру завжди беруть участь яскраві, ще не знайомі глядачам виконавці. Так було і цього разу.

Перша частина святкової вистави — традиційна концертна програма. Відкрив її «Триптихом» пісень про Пурім хор єврейської пісні «Файерлех» (художній керівник Ганна Слободяник).

Перша пісня — заклик до співбратів «Будьмо пісні співати!».

Друга — теж заклик: «Смійтесь постійно, щоби заглушити ім'я нашого ворога Амана!». Лейтмотив третьої пісні, виконаної на їдиш, — «Хай буде мир!». Особливий акцент у ній зроблений на слові «Шолем» — «Шалом» на івриті. Тобто, мир... Хор виконав ще одну, присвячену Пуріму, пісню, на слова і музику Алекса Россії.

Наступний номер — інструментальна п'єса «Ша, штил» («Ша, тихо»). Вона прозвучала у виконанні заслуженої артистки України, доцента ОНМА імені А. В. Нежданової, солістки Одеської філармонії ім. Д. Ойстраха Валентини Кириченко (домра) та лауреата міжнародних конкурсів Юлії Олексій (фортепіано).

Насичена колоритними єврейськими мотивами, ця композиція, звісно, мала заслужений успіх у глядачів. Але... вони не уявляли, що чекає на них, коли Ганна Розен об'явила наступний номер — дуже популярну пісню (слова Якова Ядова, музика Якова Файнтуха), — «Бублички».

Але цього разу — в аранжуванні одеського композитора, заслуженого діяча мистецтв України Віктора Власова. «Парафраз... фантазія...», — як сказала Ганна Львівна. І дійсно — іноді фантазія далеко уводила аранжувальника від добре відомих «Бубличків»!

Музику змінило слово — виступ членів Літературної студії «Одкровення» Семена Вайнבלата, Гарі Перельдіка, Інни Вайнблат-Шафір, — яка представила і вокальні номери. Звісно, всі

вони присвячені Пуріму. Немоżliво не поділитися хоча би фрагментами цих виступів...

Семен Вайнблат: «Сьогодні, в этот час, Мы помним, кто нас спас. Аманам всех времён Проклятья дружно шлем. Когда же я приду домой, То так напыюсь со всей семьёй, Чтоб не увидеть сквозь туман, Где Мордехай, а где Аман».

Гарі Перельдік: «Хоть рассеяны мы по всем странам, Но не сдать нам ни веру, ни честь. Оттого-то коварным аманам Никогда наш народ не извести!»

Інна Вайнблат-Шафір (на музику Андрія Ешпая «Ах, Одесса моя ненаглядная»):

«И молитвы, и пост в дни весенние Даровали народу спасение. Нам с тех пор неведом страх! В самых яростных боях Ждут врага позор и крах!»

...Ось дійшла черга до нових виконавців. Першим на сцену вийшов лауреат міжнародних конкурсів акордеоніст Антон Глазюк. І знов глядачі почули чудову музику Віктора Власова — п'єсу «Свято на Молдаванці». І кожен зі слухачів уявляв свої улюблені куточки Молдаванки... Також Антон Глазюк виконав попури на теми пісень, присвячених Пуріму.

А далі — «змушена» повторити: глядачі не уявляли, що чекає на них, коли ведуча концерту, попередивши, що має для всіх приємний сюрприз, об'явила наступний номер.

І це був виступ багатократної чемпіонки України, двократної віце-чемпіонки Європи, призерки (третє місце) чемпіонату світу в батлі Анастасії

Авраменко — «Степ в стилі танго». ...Ніякими словами не передати, як виглядає стриманий степ у стилі...

Тетяна Чегодар, Валентина Бажева, Ольга Яременко, Наталія Татомир, Наталія Дондова (танцювальний колектив «Фрейлехс»). Як завжди, глядачі побачили яскравий спектакль у виконанні улюблених артистів!

Жодного виступу в концерті не обійшлося без щирих тривалих оплесків. І навіть нескінченних «Браво!» було замало... Останнім акордом свята були, за традицією, шалахмонеси.

Ірина Голяєва

Хор «Файерлех»

Ансамбль «Фрейлехс»

В. Кіріченко

Ю. Олексій

А. Глазюк

М. Конькова

Т. Гудович

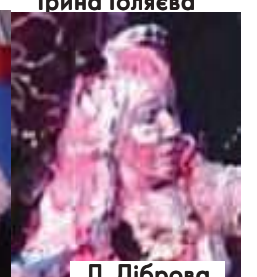
В. Петросян

А. Шеваленко

Л. Топчий

Л. Діброва

ОДЕСА У СТАРИХ ФОТОГРАФІЯХ

Рубрику веде Ілля Перстньов

В У Л И Ц Я П У Ш К І Н С Ь К А

Частина 13

Пушкінська №37 –прибутковий будинок Асвадурова — одна з останніх значних споруд дореволюційної Одеси. Стилї: модернізований неоампір, ретроспективний модерн, неокласицизм. Будівництво почалося в 1913 р. після покупки сім'єю Асвадурових кутової ділянки на розі вулиці Пушкінській та Троїцькій.

Проект та будівництво будинку—це творча спілка архітекторів Л. М. Чернігова та Я. С. Гольденберга. При його зведенні був остаточно сформований стиль і почерк Гольденберга, який не тільки виконав суто архітектурні роботи, а й виступив підрядником будівництва.

Будинок призначався для дуже заможних верств населення: площа деяких квартир доходила до 170 метрів, технічне оснащення — за останнім словом часів будівництва.

Будівля була обладнана ліфтами, санвузлами та електричним освітленням, добре продумана інсоляція приміщень, включаючи приміщення перших поверхів з вікнами, що виходять у двір, і дворового флігеля.

Канторські приміщення ніколи не порожніли. Після закінчення будівництва тут розмістилося приватне жіноче училище 3-го розряду Р. О. Гудван, уродженої Бузиновер, поряд з ним — черговий пункт товариства взаємодопомоги акушерок, який був відкритий цілодобово.

Продажем, ремонтом та прокатом велосипедів, швейних машин, грамофонів та приладдя займався Ісаак Семенович Горнштейн.

Тут працював посередник з обліку векселів Я. І. Товштейн.

За цією адресою знаходилися також читальня товариства вчителів-євреїв Новоросійського краю та Бесарабської губернії та редакція щомісячного торгово-промислового журналу «Торговий світ». Редактором-видавцем був П. І. Сігал-Мейлер, який видавав тут і щоденну газету «Дос юдише ворт».

Тут же розташована пекарня К. Дракотіс випікала хлібобулочні вироби, а Харківське страхове товариство «Взаємодопомога 1893 р.» страхувало громадян.

У післяреволюційний час у приміщеннях колишніх квартир розміщувалися контори різних організацій, у тому числі Дорпрофспілка залізничників та редакція газети «Чорноморський гудок».

У 20-ті роки в будинку знаходився Одеський губвідділ Всеросійського Виробничого Союзу Працівників Поліграфічного Виробництва.

Розмістилася тут і трудова школа №44 (викладання велося єврейською мовою).

Слід зазначити, що на початку 30-х років у місті налічувалося 70 трудових шкіл. У 28 з них викладання велося російською мовою, 19 українською, 16 єврейською, по 2 німецькою і польською, по 1 грецькою, вірменською і татарською.

У 30-ті роки в колишньому будинку Асвадурова відкрилися курси з підготовки друкарських працівників.

Пізніше тут розташовувалися дитячі ясла №25 та Міськвиконком.

До початку другої половини ХХ ст. будинок практично повністю став адміністративним і зберігає ці функції по сьогодні.

Будівля є однією з найбільших за габаритами будівель дореволюційної Одеси, другою за висотою після будинку Маргуліса в Сабанському провулку і займає найбільшу площу ділянки забудови. Будинок мав велику вежу, подібну до тієї, що існувала на будинку Маврокордато на Грецькій вул., 25.

Саму ділянку можна умовно розділити на два Г-подібних в плані крила і призматичний триповерховий флігель.

Лицьове крило по Пушкінській має п'ять поверхів і два парадні під'їзди (перший поверх відведений під торгові приміщення).

Аналогічне крило по Троїцькій через нахил вулиці перетікає від п'яти до шести

поверхів, тому однозначно назвати поверховість будинку складно. Усередині ділянки, у дворі розташовується так само флігель, який являє собою триповерхову прибуткову будову кінця ХІХ століття, зведену в ключі стриманого неоренесансу.

Донедавна в будинку розміщувалися різні державні та комерційні установи, коледж, Бюро технічної інвентаризації тощо.

У грудні 2019 в крилі з боку Троїцької вулиці в коледжі спалахнула пожежа, в результаті будинок був сильно пошкоджений. Пожежа перекинулася на кутову секцію, звалився дах.

Було знищено цінні колекції відділення Археологічного інституту НАНУ та Інституту морської біології НАНУ.

Будинок 37

Будинок 37

ВСЕСВІТНІЙ ДЕНЬ ПОЕЗІЇ

Поезія — це величезне досягнення людства, частина світової культури. Вона об'єднує людей. Саме завдяки талановитим віршам можливо висловити почуття та емоції на будь-якій мові. Поезія дає наснагу створювати нове, розширює світосприйняття, наповнює мову новими словами, надихає на цікаві починання.

Про створення Всесвітнього дня поезії було проголошено 1999 року у Парижі, на тридцятій сесії ЮНЕСКО. В Україні цей день святкують 21 березня з 2004 року.

Літературна студія «Одрокровення», яка працює під егідою БФ «Хесед Шаарей Ціон», вже в 21 раз відзначає цей день разом з усім цивілізованим світом.

Цього місяця нашій студії виповнюється 27 років. Не кругла, але все ж таки солідна дата. За ці роки кількість її учасників з 8 зросла приблизно в 10 разів.

Щосереді в Культурному центрі Хеседа ми продовжуємо проводити засідання із 16 студійцями, які проживають в Одесі. Ми пишемо вірші двома мовами — російською та українською. На студії панує атмосфера щирої доброзичливості, чуйності по відношенню один до одного, поваги. Сподіваємося, що так буде й надалі.

З поетами, які є членами нашої студії, але проживають в Ізраїлі, США, а також тими, хто під час війни були змушені виїхати у Німеччину, Болгарію та інші країни, ми проводимо онлайн-засідання по Скайпу. Знаходячись за кордоном, вони особливо гостро відчують, як їм не вистачає неповторного одеського повітря, аури нашого унікального міста. І тому для них такі зустрічі по вітторках — велика радість.

Після тривалої перерви, пов'язаної з тим, що пішли із життя Цецилія Князик та Ерлен Бейліс, які добре знали англійську та готували підрядники віршів, написаних цією мовою, відновила свою діяльність перекладацька секція нашого літоб'єднання. Це сталося завдяки Ніні Сиганевич, вчительці німецької мови, яка переїхала в Одесу з Херсона. Вона стала членом нашої студії та почала робити для нас підрядники.

Через поганий стан здоров'я Людмила Смирнова, яка теж чудово володіє німецькою, більше не в змозі продовжувати свою допомогу студійцям.

Наші засідання став відвідувати й Едуард Корнілов із Чорноморська.

На пуримському концерті в Бейт Гранді, в якому ми втрюх із Семеном Вайнблатом та Гарі Перельдіком взяли участь, прозвучали наші вірші, присвячені святу, були відзначені імена студійців, які писали (Олександр Чернер, Наталя Манок), і пишуть музику та виконують свої музичні твори. Це — Борис Мамін, Людмила Смирнова, Симона Яхенко, Йосип Жеребкер, Лариса Сокольська, Раїса Обухова, Ніна Пашковська та троє учасників програми, про яку йшлося вище.

Ми шануємо світлу пам'ять студійців: Галини Шмульян, Леоніда Гроссмана, Володимира Бондарчука, Олександра Шафіра, Наталії Манок, Валерія Гершаніка, Ерлена Бейліса...А також Альберта Пасермана, який покинув наш світ цього року, саме в День поезії...В цей день на засіданні ми, окрім своїх творів, читали вірші наших улюблених поетів.

Інна Вайнблат

П'єр'є Жис'є Ш'є О'є

Скорочено

Я з'явився на світ на вісімнадцятому році революції, мої дідусь і бабуся народилися, на жаль, задовго до... У їхній свідомості була маса пережитків. Вони з ними боролися, але пережитки здавалися насилу.

Дідусь і бабуся мали однакову кількість пережитків, але дідусь на один більше. І він не впадав у вічі. Ви могли з цією людиною працювати пліч-о-пліч — і навіть не здогадуватися, що пережиток існує. Але варто було піти з ним у лазню — як пережиток просто кидався в очі.

Мало-помалу про дідусеве пережиток почали забувати. І напевно б забули! Як раптом йому вдарило в голову наділити цим пережитком мене! Задум був підступний. Увечері за чаєм вони розробляли план операції. Тато підозріло косився на них, але махав рукою і сідав вечеряти.

Бабуся годувала тата смачно, хоча про фаршировані риби, цимеси і вументашен і мови бути не могло — прийшовши в будинок, тато заборонив це раз і назавжди.

— Мені достатньо, — казав тато дідусеві, — що я терплю ваш пережиток.

— Але послушайте, Абраме Ісааковичу, ви ж не заперечуватимете, що деяких пережитків ми позбулися: Ми вже не живемо в окремому будинку, свою майстерню з ремонту калаш я передав нашій державі і вже не співаю в єврейському хорі!?

— Це тому, що ми закрили синагогу, бо ви там співали б і заважали б нам будувати новий світ.

— Хто вам заважає?

— Хто?! — Тато робив кілька кроків і ривком відчиняв шафу. — А це що? — І вказував на перев'язаний пакет. — Це — маца! Як вона потрапила до мого будинку?

— Це ж до революції. — Чому ж вона така свіжа?!

— З чого ви взяли? — Спробуйте...

— Члену партії, — тато білів. — Мацу?! Щоб завтра ж її не було в будинку, або післязавтра в ньому не буде мене!

— Заради бога, — відповідав дідусь.

І ось одного разу, коли тато поїхав у відрядження, бабуся з дідусем завернули мене в покривало і понесли на околицю містечка, в якийсь будиночок, звідки незабаром винесли, але вже не того мене, а мене з пережитком.

Через деякий час з'явилися мої батьки і нічого не помітили... Назавтра не встиг тато прийти на роботу, як його відразу викликали до Першого секретаря. Перший був явно стривожений.

— Абраме, — сказав Перший, — хто була твоя бабуся до сімнадцятого року?

Татовий мозок запрацював гарячково. Перший явно на щось натякав, а татові треба було зрозуміти, на що. І тут раптом у татовій голові сплигла маца.

— Це неважливо, що вона свіжа, — промовив тато.

— Т-ак, — промовив Перший, — про мацу буде особлива розмова.

«Якщо про мацу буде особлива розмова, — подумав тато, — значить, зараз йдеться зовсім про інше...»

І тут Перший став у позу, яку зазвичай приймав, роз'яснюючи важливі політичні аспекти.

— ...Одним із найживучих пережитків у свідомості людей є обрізання. Абраме, я питаю тебе — чому ти зробив обрізання синові?

— Це брехня! — Тато побілів. — Це провокація з метою забруднити і зганьбити чесне ім'я члена партії.

Перший замислився. Він вирішував питання: чи тато не знає про те, що сталося, чи знає, але хитрує.

— Абрам, мені здається, що краще зізнатися...

— Мені нема в чому визнаватися! Я вимагаю негайної перевірки.

— Це необачне рішення, — зауважив Перший, — але раз ти хочеш... — І зателефонував у дзвіночок. До кабінету увійшли члени бюро.

— Ну що ж, ходімо, товариші, — промовив Перший. — І товариші попрямували у бік нашого будинку.

Коли бюро увійшло до будинку, бабуся та дідусь сиділи за столом і їли. Бабуся прибрала зі столу рибу і хотіла віднести її на кухню, але тато сказав:

— Прошу вас нікуди не йти, і додав: — Розгорніть дитину.

— Абрам Ісааковичу! — скрикнула бабуся. — Дитина спить...

Всі розсілися навколо столу і почали чекати. За годину Перший спитав: — Він зазвичай о котрій прокидається?

— Якщо він ситно поїсть, — відповів дідусь, — годин до семи...

— Ну, тоді, — промовив Перший, — ви не проти, якщо ми тут проведемо засідання нашого бюро?

— Це для нас така честь, — дідусь навіть підвівся.

— Не членів бюро, — не витримав тато, — прошу покинути приміщення!

Бабуся з дідусем, схопивши мене, попрямували до дверей.

— А дитину навіщо? — спитав Перший.

— Але він же не член бюро, — сказав дідусь.

Поки на бюро вирішувалися нагальні завдання, дідусь розгорнув бурхливу діяльність. Він побіг до Хаїма Кудрявого і благав його позичити на якихось дві години його онука. Хаїм наполягав.

І тоді дідусь дещо йому нагадав. — На дві години, — сказав Хаїм, — максимум!

Коли дід із Хаїмовим онуком на руках прибіг додому, бюро вже добігло кінця.

— Він ще не обрізаний? — поцікавилася бабуся.

— Ні, — в середу! Вони хотіли вчора, але, дякувати Богу, там черга...

Дідусь помолвився і, взявши на руки онука Хаїма, увійшов до кімнати, де засідало бюро.

— Я вибачаюсь, — сказав дідусь, — прокинувся...

Усі поскакали з місць.

— Розгортайте! — Наказав тато.

— З задоволенням, — сказав дідусь. — Ось він, наш клейнер!

Тато кинувся до Хаїмового онука, пірнув кудись у пелюшки і, коли виринув — обличчя його сяяло.

— Ну, що я казав, — захоплено закричав він, — обмовили!

— Звичайно, обмовили, — повторив дідусь.

— Прошу всіх переконатися, — кричав тато.

Члени бюро в порядку черги підходили до немовляти, що лежало на столі, уважно щось оглядали, і, похитуючи головою, відходили.

— Ну, — говорив усім тато, — переконалися!.. Пересвідчилися!

Члени бюро ніяково мовчали. Останнім підійшов Перший. Він дивився і не вірив своїм очам — усе було на місці.

Папа тріумфував — його чесне ім'я було відновлено.

Перший думав: отже, його обдурили. Дезінформували. Йому стало погано... І тут його погляд випадково впав на личко дитини...

— Пробачте, — ледве чуто промовив він, — тут обман... — Його голос тремтів.

— Який ще обман? — гримів тато.

— Мовчати! — вигукнув Перший. — Це Петро! Мій син.

Члени бюро, тато, дідусь, і навіть Хаїмов онук — остовпіли...

— Вибачте, парирував тато — який же це Петро? Це Григорій.

Перший розгубився. Він рідко бачив сина, але мав рідкісну пам'ять, йому було достатньо побачити раз, щоб запам'ятати назавжди.

Перш ніж вступити з татом у суперечку, він підійшов до немовляти і пильно глянув йому у вічі. Немовля око не відвело, і Перше зрозуміло, що це все-таки його син.

— Ні, — сказав він, — це — Петро!

— Це Григорій! — заревів тато, — запам'ятайте раз і назавжди!

Але зараз, зважаючи на все, його хотіли поставити в глухий кут, хотіли заронити в ньому зерно сумніву — цього Перший допустити не міг.

— Це — Петре! — переконано промовив він і несподівано для себе додав: — Хто «за» прошу підняти руки.

Всі підняли руки, а тато першим.

— Одностайно, — сказав Перший, — переходимо до наступного питання...

Створилася напружена ситуація. Перший, який ось уже п'ятнадцять років був Першим, такого не пам'ятав, але влів виходити з будь-якої, здавалося б, навіть безвихідної ситуації... Досить, що він, Наум Лазаревич Шмок, син Лейзера та Нехами, онук рабина та шойхета — був чистокровним росіянином.

Поки йшло голосування, дід зумів непомітно вибратися з кімнати з немовлям Хаїма на руках і повернутися вже зі мною.

Якраз у цей момент тато знову доводив, що немовля його, раптом розчинилися двері і в кімнату влетів Хаїм Кудрявий.

— Де дитина? Вже минуло три години, а йшлося максимум про дві... — І тут Хаїм Кудрявий помітив Першого... — Наум Лазаревич? Хто міг знати, що це вам знадобилася дитина?

— Ну? — промовив Перший. — Ми ніколи не ухвалюємо неправильних рішень! Це мій син. Принесіть сина товариша Шапіро!

— Ради бога, — відповів дідусь, — раз бюро вважає, що це ваш син — потримайте його, і я вам принесу нашого.

Дідусь віддав мене Першому і одразу виніс Хаїмова онука. — Будь ласка.

— Розгорніть! — наказав Перший і тріумфально подивився на тата.

— Про що мова, — сказав дідусь. — І розгорнув.

Бюро знову приступило до огляду Хаїмова немовля...

— Ну, — тріумфував тато. — Провокація! Перший дивився на немовля і міг дати голову на відсікання, що і це його дитина.

Щойно члени бюро почали обмірковувати, як вийти з цього становища, дідусь закричав:

— Ой вей! Та що це таке!

Олександр та Лев Шаргородські

Всі кинулися до дідуса і їхнім очам представилася жадлива картина: син Першого секретаря, Петро був обрізаний.

Звичайно, це був я, але бюро одногосно проголосувало, що я — Петро...

— Ви що мені повертаєте?! — заревів Хаїм Кудрявий. — Потрясаючи кулаками, він почав наступ на дідуса.

— Ви що шумите, — спокійно відповів дідусь. — Можна подумати, що ви не збиралися робити обрізання...

— Я?! — скипів Хаїм Кудрявий. — Дійсно, була така думка, і ми збиралися це зробити завтра... Але скажіть, Науме Лазаревичу, хіба може статися сьогодні те, що ми збиралися зробити завтра?

— Те, що мало статися завтра, — промовив він, — не може статися сьогодні. Хто за?

Ніхто з членів не підняв руки.

Перший мовчки підійшов до мене, невміло загорнув у ковдру і, незважаючи ні на кого, пішов до виходу.

І тут дідусь кинувся і вихопив мене з рук першого секретаря.

— Ідіть ви всі до біса, — кричав дідусь. Це мій онук, це мій Гіршл, і я ніколи не обмінюю його на вашого необрізаного.

Всі разом згуртувалися навколо Першого.

— На мою думку, все ясно, — промовив тато, з ненавистю дивлячись на дідуса. — Пропоную оголосити мені сувору догану із занесенням до облікової картки.

— Та-ак, протягнув Перший, які ще будуть пропозиції?

— Може, це й не пропозиція, — почав дідусь, — але я хочу повідомити, що хоча Абрам Ісаакович отримує мені останні роки життя, але заради справедливості хочу заявити, що товариш Шапіро ніякого відношення до обрізання дитини не має...

— Усіх не членів бюро прошу піти, — обірвав Перший, і дідусь, прихопивши мене, покинув приміщення.

— Товариші, — промовив Перший, — те, що сталося, є величезною плямою на всьому бюро загалом. Член бюро має все знати, навіть те, що він поки що не знає... Отже, товариші, прошу підняти руки!

Усі дружно підняли руки.

— Одностайно, — констатував Перший.

— Пробачте, — сказав тато, який першим підняв руку, за що ми зараз голосували, я не почув?

— Я не розмовляю з виключеними з партії, — холодно відповів Перший. Ходімо, товариші! Нам тут не місце...

І бюро на чолі з Першим вийшло геть.

Кілька хвилин тато стояв приголомшений. І раптом він закричав:

— Маца! Де маца!?

До кімнати вбігли дідусь, за ним бабуся зі мною на руках.

— Такі виключили, — спокійно констатував дідусь.

— Маці! — кричав тато. — Хочу маці! — Він попрямував до ліжка і рішуче поліз під нього.

З'ївши всю мацу, тато натяг на себе дідусь талес і почав молитися... Потім у талесі вийшов з дому...

Більше ми його не бачили.

Одні казали, що він поїхав до Америки і працює там у Держдепартаменті, інші — що він очолює єврейську громаду в Кейптауні, треті — що він блукає нашою неосязною батьківщиною і всім бажаним безкоштовно робить обрізання...

ВОЛОНТЕРСЬКА ВІТАЛЬНЯ

Проект "Крила доброти"
Рубрику веде Віра Шаховцева

ЛЮДИ "ЗОЛОТОГО ВІКУ"

Початок у № 196

Якщо хтось просить вас про допомогу, подумайте, чи справді ви зможете це зробити? Чи маєте ви на це сили, а найголовніше — бажання? Прямолинійність (але без агресії) та лаконічність — найкращий спосіб вибудовування особистих кордонів. Якщо ви не хочете щось робити, скажіть прямо, без відмовок. Не давайте помилкових обіцянок: «Я зроблю, якщо буде час!», «Я намагатимусь встигнути!». Так ви не даєте людині конкретної відповіді, і вона сподіватиметься на вашу допомогу.

5. Не боятися авторитетних людей. Будь-яка авторитетна людина — це така сама людина, як і ви. Зі своїми почуттями, думками, сумнівами та інтересами.

6. Не відчувати себе жертвою. За все, що відбувається у вашому житті, несете відповідальність тільки ВИ і ніхто інший. Розуміння цього допоможе вам навчитися відстоювати самого себе, свої кордони та правила (мал 7).

Мал. 7

7. Розпізнавати свої бажання. Навчіться бачити самостійно свої потреби, цілі, мотивації. Виявіть, ЩО вам подобається, а що не подобається у спілкуванні.

8. Визнавати кордони інших людей. Уміння відстоювати свої інтереси — це така ж навичка, як і багато інших. Однак завжди пам'ятайте, що при цьому інтереси оточуючих вас людей так само важливі, як ваші власні. Тільки дотримуючись власних кордонів і не порушуючи чужих, ви будете впевнено діяти в будь-якій ситуації і знайдете загальну повагу (мал 8).

Мал. 8

Звичка поважати чужі кордони — це, перш за все, дозвіл іншим бути несхожими на вас. Існує афоризм: «Егоїзм — це не тоді, коли ви робите те, що хочете. Це коли ви впевнені, що інші повинні робити те, що ВИ хочете». Коли ви бажаєте комусь «спричинити добро» — надати допомогу, дати пораду, виправити ситуацію — зробіть паузу і озирніться. Чи не порушує це чийсь інтересів, чийсь кордонів? Чи не занурює це вашого візаві у позицію безпорадності та залежності?

Раніше спілкування між людьми відбувалося переважно у реальному житті, тепер — у соціальних мережах. Однак, в онлайн діють ті самі комунікативні норми та правила. Різниця в тому, що через певний

рівень недовмленості в соцмережах ймовірність образити або роздратувати співрозмовника підвищується в рази. Тому не варто розмовляти так, ніби по той бік екрану знаходиться не жива людина, а безликий текст. Але й пам'ятати про власні кордони та кордони інших буде корисно. Ось кілька рекомендацій:

- Не обов'язково відповідати одразу — більше того, вам взагалі не потрібно відповідати, якщо ви не бажаєте цього робити, втомилися, або хочете провести час на самоті. Поверніться до спілкування пізніше, коли будете себе почувати більш комфортно.

- Додайте «в друзі» лише перевірених людей — так ви зможете позбавитися небажаних контактів.

- Не соромтеся відписуватись від тих людей, хто своїм виглядом або повідомленнями засмучує вас або дратує. Пам'ятайте, що ви маєте право керувати своїм особистим простором у соціальних мережах.

- Обережно спілкуйтесь у групових чатах, адже в потоці повідомлень можна ненароком образити людину.

Кордони не завжди легко встановлювати, підтримувати та відстоювати. Але вони життєво потрібні для нашого благополуччя, почуття власної значущості та самореалізації (мал 9). Тому слід докласти максимум зусиль, щоб визначити свій

Мал. 9

особистий простір та дати зрозуміти оточуючим людям, що порушувати його вам не дозволять.

Як ми залежимо від чужої думки

Людина не живе на безлюдному острові, вона постійно спілкується з великою кількістю людей — на роботі, в магазині, з родичами, з сусідами, у транспорті і т. д. Не завжди це спілкування виявляється приємним для нас. З одного боку, ми часто говоримо: «я не червонець, щоб подобатися всім». З іншого — засмучуємося, якщо хтось демонструє нам свою зневагу чи погане ставлення. Тож чи можна подобатися всім, і, головне, чи варто це робити? Пам'ятаєте старий добрий вислів: «скільки людей, стільки й думок»? Навіть якщо хтось вважатиме вас чудовою людиною у світі, завжди знайдеться той, хто думатиме зовсім по-іншому. Тож неможливо і зовсім не потрібно прагнути догодити всім (мал 10).

Якщо ви прагнете сподобатися всім, то починаєте приймати близько до серця все, що кажуть про вас інші люди (мал 11).

Навіть найменше зауваження від іншої людини може зіпсувати ваш настрій на весь день.

Підлаштовуючись під оточуючих, ви проживете не своє, а чийсь інше життя.

Намагаючись догодити всім і не розчарувати нікого, ви можете втратити своє «я». Люди завжди намагатимуться нав'язати вам щось своє. Думки інших — це

Найсмійніше бажання — це бажання подобатися всім.
Й. Гете

Мал. 10

просто думки, а не істина в останній інстанції. Тому завжди запитуйте себе: «А чого Я хочу?». Вчиняйте так, як вважаєте за

Найбільша в'язниця, в якій живуть люди, — це страх того, що подумають інші...

Мал. 11

потрібне, навіть якщо ви зробите помилку — ви зробите СВОЮ помилку. «Ви прийшли у цей світ не для того, щоб жити відповідно до моїх очікувань. Так само, як і я прийшов сюди не для того, щоб виправдати ваші».

Фредерік Перлз

Головне правило, яке важливо усвідомити: подобатися іншим — не означає приносити в жертву власну особистість, змінюючи себе, щоб догодити оточуючим.

Кожна людина унікальна, і той неповторний "код", який ми отримали від природи та батьків, треба берегти.

Не варто робити його розмінною монетою задля досягнення життєвих — навіть дуже важливих — цілей.

До того ж, змінюючись щоразу, коли потрібно підлаштуватися під людину, від якої залежить вирішення того чи іншого важливого для вас питання, можна і зовсім втратити свою особистість. Навряд це той результат, на який ви розраховуєте.

Якби геніальні люди, які змінили світ, боялися оцінки оточуючих та негативної реакції, вони б ніколи не створили свої шедеври.

Залежність від думки оточуючих та нескінченна оглядка на чужу думку робить людей посередніми, нудними, нещирими.

Далі буде

Новини світу, України, Одеси

Країни Контактної групи з оборони України «Рамштайн» за два роки зібрали 88 млрд доларів військової підтримки.

У результаті теракту у концертному залі "Крокус Сіті Хол" загинули більше 130 осіб. Про свою відповідальність за теракт оголосила терористична організація "Ісламська держава" (ІДІЛ).

Внаслідок прямих попадань восьми російських ракет серйозно пошкоджено та виведено з ладу ДніпроГЕС.

Україна пройшла зиму повністю на газі власною видобутку і не буде продовжувати контракт з Росією про транзит її газу до Європи.

Європарламент прийняв резолюцію, що передбачає використання конфіскованих активів РФ для відновлення України. Угорщина заявила, що це блокуватиме.

23 березня під час нічного нападу на Крим у Севастопільській бухті були пошкоджені великі десантні кораблі (ВДК) "Ямал" та "Азов".

Українська розвідка атакувала інтернет-сервери Міноборони РФ та отримала доступ до секретних документів.

В Україні забруднено 156 000 квадратних кілометрів землі, в зоні ризику знаходиться понад 6 мільйонів українців.

Україна потопила біля входу в Керченську протоку великий патрульний корабель РФ "Сергій Котів".

Україна власними силами закупила у європейських виробників озброєнь 350 тисяч артилерійських боєприпасів.

Під час зустрічі президента Володимира Зеленського та прем'єр-міністра Греції Кіріакіса Міцотакіса в одеському порту 6 березня росіяни нанесли ракетний удар по портовій інфраструктурі.

Служба безпеки України представила новий варіант українського безпілотного вибухового надводного апарату, що отримав ім'я "Авдіївка". Він має заряд вагою майже 1000 кг і дальність ходу більше 1000 км.

В Одесі внаслідок російських повітряних ударів ракетами та дронами зазнали руйнувань та пошкоджень близько 100 пам'яток архітектури.

Український документальний фільм "20 днів у Маріуполі", знятий у березні 2022 року отримав премію "Оскар" у номінації "Кращий повнометражний документальний фільм".

Валерія Залужного призначено послом України у Великій Британії.

НЕОРДИНАРНІ ОСОБИСТОСТІ ЙОМУ ЗАВЖДИ ДОПОМОГАЛИ ДИВА

Йосип народився 3 червня 1920 р. у місті Кракові, в сім'ї Абрахама та Цілі Бау. Після закінчення польської гімназії він вступив до Школи пластичних мистецтв. Там юнак захопився таким рідкісним для ХХ століття мистецтвом як каліграфія; особливо його приваблював готичний шрифт.

1 вересня 1939 р. почалася війна, і невдовзі до Кракова увійшли німецькі танки. Відразу з'явилися антиєврейські укази, які обмежували євреїв буквально у всьому. За півроку в місті було організовано єврейське гетто. У своїй квартирі Йосип вирішив створити майстерню та повісив вивіску, написану готичними літерами. Наступного ранку його викликали в поліцію і наказали робити написи на ящиках, які відправляються до Німеччини. Одночасно Йосипом зацікавилася єврейська бойова організація. В результаті вдень він сумлінно працював для поліції, а ночами підробляв паспорти для євреїв, зовні схожих на слов'ян.

Після ліквідації гетто Йосип був відправлений до трудового табору Плашов, де почав працювати креслярем. У ті часи креслення копіювали так – накладали його на фотопапір, у спеціальній рамці виносили на сонце та чекали на засвітку.

Той пам'ятний день був надзвичайно хмарним. Німець-інженер наказав швидко зробити чергову копію. Бау наважився сказати, що сонця на небі немає, а тому зробити копію не вдасться. Німець одразу пообіцяв нахабі пристрелити його, якщо копія зараз же не буде зроблена, і виштовхав Йосипа разом із рамкою на вулицю.

Сонця не було. Але Бау все ж таки направив рамку в небо – а раптом? І почув молодий глузливий жіночий голос:

– Ти що? Подаєш сигнали американським літакам?

– Ні, просто мені потрібне сонце для засвічення, а його немає. Може, ти заміниш мені сонце? – І хлопець направив рамку на дівчину. Та, розсміявшись, втекла, а Йосип, похнюпивши голову, поплентався до проєкційної кімнати.

Яке ж було його здивування, коли виявилось, що копія вийшла – адже сонце так і не з'явилося... Раніше, за похмурої погоди такого не відбувалося. Чергова гра зі смертю дивом закінчилася на його користь.

Він спробував дізнатися, хто ця дівчина, яка світить, як сонце. Виявилось, що її звали Ребека Таненбаум, вона працює в комендатурі табору. Йосип приготував букетик квітів і пішов дякувати своїй рятівниці. Перша ж людина, яку він зустрів у будівлі комендатури (єврей-інженер, теж в'язень), жажнулася – за дверима сидить комендант табору: побачить – вб'є. Потім, після кількох таємних швидких зустрічей, Йосип запропонував Ребеці вийти за нього заміж. Одружитися в таборі? Так! Саме – одружитися! А що їм було втрачати?

Йосип тиждень майже не їв хліба і зміг купити за нього срібну ложечку. Ще майже тиждень – і він заплатив одному з в'язнів, колишньому ювеліру, за виготовлення двох срібних каблучок. Увечері 13 лютого 1944 р. молодик зі шматком тканини замість хустки на голові сховався у колону жінок-в'язнів і таким чином пройшов у жіночий барак. Там його рідна мама Ціля прочитала молодим весільні благословення, наречений одягнув своїй нареченій на палець каблучку, і молоді залізли на верхній ярус нар для весільного усамітнення.

Але незабаром у бараку засвітилося світло і почався обшук – охорона шукала чоловіків. Знайшли кількох людей і відразу забили їх прикладами до болісної смерті. Але нашого героя карателі не помітили – затамувавши подих, він пролежав весь час обшуку поперек ліжка, покритого лахміттям, під жіночими тілами. Чергове диво!

Коли охоронці пішли, з боку чоловічих бараків пролунав звуковий сигнал, що закликав в'язнів на перевірку особового складу. Йосип побіг до паркану з колючого дроту, що відділяв жіночу зону від чоловічої. Він знав, що зазвичай по дроту йде електричний струм. "Якщо помру - то відразу, а не повільно і в муках", – вирішив він і кинувся на паркан. Але виявилось, що тієї ночі струм був вимкнений; до того ж у тому баракі, де жив Йосип, перевірка цього разу не проводилася. Чоловік відбувся лише порізами на тілі та розірваним одягом... Ну як тут знову не повірити у дива?

Незабаром їх розлучили – Йосип потрапив у широко відомий список Шиндлера, що для нього означало порятунок, а Ребеку відправили до Освенцима, що було рівнозначно смерті. Але їй пощастило – через деякий час три сотні в'язнів, включаючи Ребеку, були переведені до іншого табору на території Чехословаччини, де були потрібні працівниці. Це врятувало їй життя.

Тільки через багато років Йосип дізнався, що своїм порятунком він завдячує коханій дружині – спочатку у списку Шиндлера значилося її ім'я, але вона попросила включити чоловіка до списку замість себе. Йосип та дочки дізналися про це лише через 50 років, коли на екрани вийшов фільм Спілберга. Хтось запитав Йосипа, яким чином той потрапив до «Списку». Йосип почав пояснювати, що, мабуть, Шиндлеру знадобився гарний кресляр... Тоді Ребека посміхнулася і розкрила таємницю порятунку чоловіка – вона врятувала від смерті мати секретаря Шиндлера, і той їй допоміг.

Після звільнення Освенцима Ребека вирішила вирушити до рідного Кракова, сподіваючись знайти там Йосипа. Але зустрітися подружжю судилося там, де їх звільнили – у Чехословаччині.

Від колишніх в'язнів Йосип дізнався, що його кохана лежить у лікарні моравського міста Фройденталь. Він кинувся на залізницю, заліз у товарний вагон і, смертельно втомлений, заснув і проспав вузлову станцію, де треба було пересісти на інший поїзд.

Довелося забратися до зустрічного складу, щоб повернутися на пересадку. Не доїжджаючи до Фройденталю, вони зупинилися в полі поряд із містечком Пава. Йосип пішов дізнатися, в чому річ, і почув страшну новину – потяг, на який він, заснувши, спізнився, зійшов з рейок прямо на мосту, вагони впали в річку, і всі пасажери загинули.

Усвідомивши, що сталося чергове диво і він знову зумів уникнути вірної смерті, схудла людина в концтаборній робі попленталась до вокзалу містечка Пава. Там на Йосипа накинута місцеві жителі – вони вирішили, що це солдат вермахту, що переодягся в смугасту робу.

Незважаючи на спроби порозумітися, його дотягли до поліцейської дільниці. Там, звісно, розібралися, поспівчували, коли Йосип пояснив, що шукає дружину. І тут один поліцейський згадав, що в лікарні в Паві лежать колишні в'язні – вони їхали возом, воз перекинувся в яр, і дехто серйозно постраждав.

Йосип вирішив з'ясувати, чи не знають ці жінки щось про Ребеку. Він дістався лікарні і, сам не розуміючи чому, засвистів тим умовним свистом, який був знайомий тільки їм двом – йому та його дружині.

Ребека лежала біля вікна і раптом почувала такий знайомий свист... Розуміючи, що Йосипа бути тут ніяк не може, вона вирішила, що померла і чує цю мелодію вже в раю... Так вони зустрілися після довгої розлуки, щоб ніколи більше не розлучатися.

Щасливі молодята повернулися до рідного Кракова, де відбулося їхнє справжнє весілля. Рідних на ньому не було – Ребека стала сиротою ще до війни, батько Йосипа загинув у гетто, а мати та брат – у Плашові. Щоб зберегти пам'ять про ту першу, табірну «церемонію», наречений зробив дублікат фотографії та відретушував його, «надагнувши» на них смугастий одяг.

На той час молоде подружжя жило на орендованій квартирі, тому що їхнє житло не збереглося. Незважаючи на те, що Ребека була на останньому місяці вагітності, одного дня господарня вигнала їх на вулицю. Нічого не залишалось робити, як шукати притулок у покинутому замку на горі. Там і народилася їхня старша дочка Адасса.

Йосип продовжив розпочате у 1938 р. навчання у Школі пластичних мистецтв. Одночасно почав працювати ілюстратором у польських періодичних виданнях, писав статті та книги, багато малював. Ребека стала космологом. Малюючи Адасса тішила першими успіхами.

Але в післявоєнній Польщі життя євреїв, які вижили в концтаборах, було дуже важким – колишні сусіди аж ніяк не раділи їхньому поверненню, чужі люди володіли їхніми квартирами та будинками, користувалися їхнім майном. Ніхто не збирався нічого повертати. Євреїв ображали, били і навіть убивали – за два роки після закінчення війни вбили близько тисячі євреїв. Часто звучало гасло «Завершимо роботу Гітлера!».

Молоде подружжя прийняло рішення про переїзд до Ізраїлю. Вони приїхали в бідну країну, зруйновану війною з арабами, що щойно закінчилася. Спочатку їх поселили у таборі для репатріантів, і їм довелося пережити всі незручності невлаштованого побуту. Незнайома мова, незвичний клімат, зовсім інша їжа... Але хіба цим можна було злякати людей, які пройшли нацистські табори?

Поступово їхнє життя налагодилося. Йосип відбувся як художник, графік, фотограф, письменник. Багато великих ізраїльських компаній та популярних торгових мереж досі використовують логотипи, створені ним. Бау був родоначальником ізраїльської мультиплікації; недарма його називають ізраїльським Діснеєм.

Тільки після смерті Йосипа співробітники ізраїльської розвідки «Моссад» розповіли його дочкам, що їхній батько створював документи для ізраїльських розвідників.

Виготовлені ним паспорти різних країн, свідоцтва про народження, вітальні листівки та фамільні альбоми забезпечували правдоподібні легенди багатьом ізраїльським розвідникам та нелегалам.

Наприклад, Йосип створив «абсолютно чисті» документи для легендарного розвідника Елі Коена, діяльність якого дуже сприяла перемозі Ізраїлю у Шестиденній війні; саме Бау зробив фальшиві документи для агентів, які знайшли та привезли до Ізраїлю Ейхмана.

Окрім своєї явної та таємної художньої діяльності, Йосип Бау був відомим письменником та інтерпретатором мови іврит. Цікаво, що спочатку він івритом не знав і, як це часто буває з людьми, які до нюансів вивчили нову для них мову лише в зрілому віці, помічав в івриті те, чого не бачили інші, і підійшов до цього з гумором.

Людина неординарного розуму, він у кожному зі слів бачив прихований зміст, підтекст. Бау створив «Іврит у картинках» – графічну серію з каламбурними написами, які обіграють тонкощі цієї мови.

Бау – автор кількох книг: спогадів, збірок анекдотів, іронічних інтерпретацій іврити та багатьох інших. Усі свої літературні праці митець прикрашав власними ілюстраціями.

Ще у шкільні роки Бау цікавився технікою. Він своїми руками зібрав із розрізнених деталей кінокамеру, яка працювала від електродвигуна швейної машини. Укріплена на знайденому на сміттєзвалищі штативі, вона стала тим пристроєм, за допомогою якого створювалися його анімаційні фільми; камеру і сьогодні можна побачити в невеликій майстерні, що дбайливо зберігається дочками Йосипа і Ребеки. Ця камера значно спрощувала роботу над мультиплікаційним фільмом – адже тоді всі послідовні малюнки, що трохи відрізнялися, робилися вручну, і це займало багато часу.

Йосип і Ребекка Бау знялися у заключному епізоді фільму Стівена Спілберга «Список Шиндлера». Там вони грали самих себе – одних із «жидів Шиндлера», які вижили. Після перегляду кінострічки молодша дочка Клїла тихо спитала батька:

– Тату, це було так жахливо?

– Ні, – відповів він, – було вдєсятеро гірше! Якби Спілберг показав весь страх реальності, ніхто не зміг би подивитися фільм.

Йосип Бау помер 26 травня 2002 р. у 82 роки, переживши на кілька років кохану дружину. Пам'ять про нього дбайливо зберігають дочки в його майстерні в Тель-Авіві, перетвореній на маленький музей чудової, талановитої, безстрашної людини, якій не раз допомагали дива.

Михайло Гаузнер

Джерела: Вікіпедія, статті І. Лук'янової «З концтабору – до «Моссаду» в єврейському журналі «5782», «Йосиф Бау: життя – это роман» у журналі «Ізраїль для вас», О. Слизиної «Йосиф Бау – от Плашова до МОССАДа» на інформаційному християнському порталі «Поклик Сіону», «Історія довжиною в життя» на порталі «trampic.com» (з використанням бесіди з дочкою Йосипа Бау Адассою) та ін.

Йосип Бау

Країна Поезія

Броніслав ГОРБ

Народився у 1940 році на Донбасі в Краматорську. У 1943 р. залишився круглим сиротою: батько пропав без вісти на фронті, мати загинула під час бомбардування.

Після служби в армії в 60-ті рр. закінчив Літературний інститут ім. О.М. Горького.

Першу поетичну збірку "Срібні дощі" видав у Донецьку в 1965 р. Працював у журналі "Сільська молодь", де був редактором 5-томного додатка "Подвиг". Очолював журнал "Комерційний вісник". Працював у музеї В. Маяковського. Автор 4-х книг про цього поета, остання — "Євгенія Ланг і балерина на мильній бульбашці Ліля Брік".

Пише двома мовами — українською та російською.

КВІТИ І ТРАВА

Весна буяє! Є чому радіти,
коли душа весела і співає:
квітуть спочатку в Україні квіти,
а потім піднімається трава.
Не можуть зрозуміти цю пригоду
чужинці дальні, ближні чужаки.
То ж, хто не розуміє цю природу,
у тих воно, як кажуть, навпаки.
Наш календар, що знятий
ніби з неба,
тисячоліття був він весняним:
спочатку Квітень, як воно і треба,
а Травень з його святами — за ним.
В душі тоді, немов би
вічний Квітень,
і від природи кожному своє.
А квіти на деревах — Липень,
що до життя ще меду додає.
Для людства — то на вічний
спогад:
буяньє квітів і паради трав.
Прості ці чудеса, що з нами поряд,
що нам Творець колись подарував...

ЖИВІ НОТИ
ЖИВОЇ МУЗИКИ

Коли шпаки посіли на дротах —
таке запам'ятається навіки:
бо нотою живою кожен птах —
Всесвітньої крилатої музики.
Прощальник — несподіваний
концерт.
Шпаки до тих мелодій, мов, прикуті.
Тоді і дуб, як справжній диригент,
збирає всі мелодії до купи.
Земля пісень навіки нам дана,
а ми до неї докладом зусилля,
щоб навіть гай — як дім
із бурштуна,
постав уже готовий для весілля.
І вразило одразу відкриття,
що все це — щастя
і великий статок:
то нам Творець подарував життя
з талантами і вдачею на додаток.
Так і живи, оберігай дім,
не зазіхай до більшої потреби,
і доведи життям своїм земним,
що задуми твого життя на небі...

УКРАЇНСЬКІ ВІРШІ
НА ПЛАНЕТИ МАРС
(Бувальщина з творчості Бр. Горба)

У 2013 році NASA (Національне управління по аеронавтиці і дослідванню космічного обшару в США) налагодило космічний корабель до Марса і звернулося до всієї планети: якщо хтось має бажання поспілкуватися з марсіянами, — напишіть їм про себе в обсязі японського хокку: три рядки (перший і третій — по 5 складів, а другий — 7 складів). Броніслав Горб написав українською таке хокку:

**Прокинсья, Марсе,
Вже Україна вільна.
Порадіть з нами.**

В штаб-квартирі NASA вирішили, що марсіяни ще не дуже обізнані в цій мові, тому американський поет Павло Шехтер переклав вірш на англійську:

**Time to wake up, Mars.
Hear us — Ukraine has now Sprung.
Come rejoice with us.**

Броніслав Горб отримав Діплом, а хокку відправили на Марс. Тепер про Україну знають і на цій планеті.

ДІТЯЧИЙ
КУТОЧОКТамара
Коломієць

Березень

Як ріка зламала кригу,
В берег вдарила
з розбігу —
Без вітрила, без весла
Припливла в човні
весна.
Місяць березень до неї
Йде в березовій алеї.
Каже:
— Вибач, що не зміг
Килим з трав прослати до ніг,
Розтопив не всі сніги
Ще й залив низькі луги...
За недогляд не свари!
Квітку проліска бери!
Та й сідай на всюдихід —
Повезу, де схочеш!
Не забризкаєш чобіт,
Сукні не замочиш... —
Усміхнулася весна,

Цвіт взяла, зійшла з човна.
І від радості в беріз
Забриніли краплі сліз.

Михайло
Стельмах

Березень

Звелися ріки і лугами
Блакитно простягають путь,
А в небі хмари лебедями
Із ополонок воду п'ють.
Гаї спинились над водою
І тихо входять в клекіт рік,
І хмелем бродить під корою
**В березах чистий,
свіжий сік.**
Налита сонцем і вітрами,
Хлюпоче веслами весна,
І піднімає буйні трави
Земля хмільна і запашна.
В ці дні бажаєш
світ щасливий
Черпнути відрами до дна.
І сміло сіяти на ниви
Багатство ярого зерна.

Наталія Забіла

Березень

Тут надходить третій місяць,
Той, що Березнем зовуть.
Ще з-під стріх бурульки висять
І поволи розтають.
Восьме березня, звичайно,
Пам'ятає кожен сам:
Встаньмо вранці й привітаймо
Всіх жінок і наших мам.
Ось весна вже зовсім близько.
З гір біжить, шумить потік.
Нам в гаю дає берізка
Свій живущий, свіжий сік.

Марійка
Підгірянк

Березень

Все раніше ясне сонце
На свій шлях виходить,
Все тепліше по віконцях
Проміннячком водить.
Щораз довше огріває
Замерзлу землю —

Всміхається, обіцяє
Пору веселеньку.
Всміхається приязненько,
Що вже минув лютий,
Що приходить березенько
Річку розкути.
Розкувати річку з льоду,
Сніги розтопити,
Сонячні бережечки
Квітами встелити.
Насипати зілля-рясту
В садочку, в леваді —
Приходь, приходь, березеньку,
Діти тобі раді!

Вадим Крищенко

Краплина

Березневої пори
Кап-кап-капає згори.
У краплині дужа сила —
Дірку у льодку пробіла.
І хоч дірка невеличка,
З неї виткнулась травичка,
Дивиться на небо сине —
Щиро дякує краплині.

За горизонталлю:

1. Плівкотворний розчин смол або ефірів целюлози у спирті, скипидарі або оліях, яким покривають яку-небудь поверхню для її збереження і блиску. 4. Те саме, що шматок. 6. Стиль популярної музики, що характеризується чітким ритмом, застосуванням електромюзичних і ударних інструментів. 9. Прізвище президента Азербайджану 1993—2003 років. 10. Мінеральна речовина білого кольору, яку одержують випалюванням карбонатних порід. 11. В Англії, США та в деяких інших країнах — ввічливе звертання до чоловіка. 12. Місто в Японії, в префектурі Сідзуока. 14. Солоїст групи «Кіно». 15. Кінцева нижня частина ноги людини та задньої кінцівки деяких

1	2	3	4	5	6	7	8
9					10		
11				12	13		14
			15		16		
17	18	19			20	21	22
		23			24		
25					26		
		27			28	29	
30					31		32
			33	34	35		
36	37	38		39		40	41
42					43		
44			45			46	

наземних південному хребетних тварин. 17. Гіпотетичне поле, яке створюється ж и в и м організмом. 20. Римськ и й політичний д і я ч , сенатор, претор 44 року до н. е. 23. Струнний щипковий музичний інструмент, поширений у народів Кавказу та Середньої Азії. 24. Зухвала, груба, нахабна людина. 25. Прив'язана до вудлища довга міцна нитка (з волосин коня, шовку і т. ін.), на кінці якої прикріплено риболовецький гачок. 26. Радіоактивний хімічний елемент, благородний газ, дуже рідкісний на Землі (Rn). 27. Означає питання: яка людина (істота)? 29. Завідуючий. 30. Чарівність, привабливість. 31. Країна на

багаторічних трав'янистих рослин родини мальвових, який застосовують у медицині та ветеринарії. 36. Обрис і розріз губ. 39. Автоматична міжпланетна станція. 40. Віддалений або тривалий шум, що часто утворюється внаслідок злиття багатьох одноманітних або різномірних звуків. 42. Гірська височина без яскраво вираженого гребеня або вершини, однорідна з погляду геологічної будови. 43. Місто на сході Португалії, центр однойменного округу та муніципалітету. 44. Група довгохвостих папуг. 45. Одиниця виміру земельної площі в Англії і Північній Америці. 46. Рід безхребетних тварин ряду десятиногих ракоподібних.

За вертикаллю:

1. Доброзичливе, привітне ставлення до кого-небудь. 2. Здивування, незадоволення. 3. Назва групи природних бітумів (мальти, асфальти, асфальтити), що утворюються в результаті вивітрювання в зоні виходів легких метанових і нафтових нафт.

4. Квітки, багато квіток. 5. Тимчасова купівля з гарантією подальшого продажу. 6. Російська православна церква. 7. Місто в Японії, у префектурі Фукуй. 8. Хижак родини собачих. 13. Чоловічий верхній одяг громадян у Стародавньому Римі. 15. Злоякісна пухлина у людини й тварин, що розвивається з елементів сполучної тканини. 16. Самопроголошена держава на східному узбережжі Чорного моря, де-юре автономна республіка у складі Грузії. 18. Почуття радості, задоволення, викликане ким-, чим-небудь. 19. Оптичний пристрій для структурного перетворення пучка променів світла, які застосовуються при відтворенні напівтонових оригіналів для отримання дрібноточкового зображення. 21. Те саме, що радіолокатор. 22. Взаємна усна чи письмова домовленість про що-небудь. 28. Рівномірне чергування впорядкованих елементів (звукових, мовних, зображальних і т. ін.), циклів, фаз, тих чи інших процесів і явищ. 30. Складана переносна перегородка, зроблена з рам-стулок, обтягнутих тканиною, папером і т. ін. 32. Кисть

руки з зігнутими і притиснутими до долоні пальцями. 34. Розплавлена силікатна маса, що виливається на земну поверхню під час виверження вулкана. 35. Соціаліст-революціонер. 37. Об'єднана держава Сирійської Республіки та Республіки Єгипет, що існувала з лютого 1958 по вересень 1961 року. 38. Чотирнадцята літера вірменської абетки. 40. В релігії Стародавнього Єгипту — бог Сонця. 41. Бойовий заклик під час атаки.

Відповіді до кросворда № 209:
За горизонталлю:
2. Ескулап. 8. Ант. 10. Юта. 11. Ага. 13. Жанр. 14. Гніт. 15. Уса. 16. Опт. 18. Ідо. 19. Оріон. 20. Так. 22. Няв. 23. Код. 25. Івасі. 26. Савар. 27. Мла. 28. Тат. 30. Апе. 31. Побут. 32. Хна. 34. Зен. 35. Гро. 37. Анрі. 38. Злам. 39. Тяг. 40. Юка. 42. Юто. 43. Органік.
За вертикаллю:
1. Лажу. 2. Етна. 3. Кю. 4. Утопія. 5. Ла. 6. Пані. 7. Тато. 9. Наставляння. 12. Гідроапарат. 16. Орнітоз. 17. Товстун. 20. Тім. 21. Каа. 23. Ква. 24. Дре. 29. Абетка. 32. Хата. 33. Арго. 35. Глюк. 36. Омон. 40. Юг. 41. Ан.

Шановні клієнти!

Всі, хто має можливість допомогти
незаможним людям,
спрямовуйте, будь ласка,
свої внески за адресою:
Україна,
м. Одеса, Приморський район,
БФ "Хесед Шаарей Ціон"
код ЄДРПОУ 34321888
IBAN: UA713510050000026006267265700
в ПАТ "УкрСиббанк"
МФО 351005
65023, м. Одеса,
вул. Ніжинська, 77/79.

Шановні клієнти!

У вестибюлі БФ «Хесед Шаарей Ціон» розпочато
видачу маці до свята Песах.
Час видачі - з 10.00 до 14.00.
При собі мати паспорт або посвідчення особи.
Якщо маца видається одному клієнту на всіх членів
сім'ї, необхідно мати документи всіх членів сім'ї.
Доставку маці клієнтам, які перебувають на
патронажі, забезпечує соцпрацівник.

Шановні клієнти! Дрібний ремонт одягу

Приєм та видача:
Понеділок з 10.00 до 13.00, каб.246
Середа з 10.00 до 13.00, каб.246

Посмішка

Про лікарів

— Любий мій пацієнте, вам нічого боятися. Це моя
шістнадцята операція, гадаю, що цього разу вона буде вдалою.

Мені не подобається ходити до лікарів. Ці люди підозріло
та наполегливо цікавляться моїм здоров'ям. Хіба вони не мають
більш цікавих тем для розмови?

— Лікарю, мій чоловік випадково проковтнув анальгін!
Що робити?

— Зробіть йому головний біль, не пропадати ж пігулці!

— Лікарю, у мене спина болить, коли я прокидаюся вранці.
— Прокидайтеся в обід.

— Лікарю, у мене дружина вагітна.

— Який місяць?

— Лютий!

«Семеро на одного не чекають», — сказали медсестри і
розпочали операцію без хірурга.

— Сестра! — обурено вигукнув лікар. — Припиніть нарешті
записувати кулінарні рецепти на бланках. Вчора в аптеці
хворому замість ліків зробили торт!

— Хворий, прокиньтесь. Ну прокиньтесь ж!

— Що трапилося?

— Я вам снодійне принесла.

— Дівчино, які у вас гарні рівні білі зуби!

— Так... Вони дісталися мені від бабусі.

— Треба ж як підійшли! Сидять, як рідні!

— Любить, не любить, любить, не любить...

— Лікарю, дайте спокій моїм зубам, це вам не ромашки!

Зубний лікар взявся за зуб, а пацієнт вчепився за ручки
крісла:

— От і все, ось ваш зуб!

— Дякую лікарю, а ось ваші ручки від крісла!

— Зуб я вам вилікував, дві години не їжте.

— Та я після ваших цін півроку голодуватиму!

Стоматологи — єдині лікарі, які змушують жінок мовчати.

Починається операція у сільській лікарні. Анестезіолог
підходить до хірурга і запитує:

— Який наркоз давати — глибокий чи м'який?

— М'який. — Анестезіолог відкладає поліно, сідає на стілець
у голови пацієнта і починає співати: «Баю-баюшки-баю...».

— Лікарю, я ж на операційному столі, а ви не забули про
наркоз?

— Наркоз? Навіщо наркоз? Побачите, що я з вами роблю,
самі вимкнетесь.

— Щось серце у вас, бабусю, слабеньке... Знаєте що, не
ходіть додому сходами поки що. Чекаю на вас через місяць...

— А ось і я, лікарю.

— Так! Серце зміцніло, можете знову сходами додому
ходити!

— Ну, нарешті, бо так замучилась по водостічній трубі у
вікно лазити!

— Лікарю, а без операції ніяк обійтись не можна?

— Ніяк, мені дуже потрібні гроші.

— Хворий, годі дивитися телевизор, час у ліжку.

— Сестричко, а нас не застукать?

"ЖИВІТЬ ДО 120 РОКІВ!" —

так зазвичай бажають євреї один
одному. Але якщо, не дай Б-же, трапиться
біда, і вам доведеться проводити в останню
путь когось із близьких, зробити це за
єврейською традицією вам допоможе
«Хевра Кадиша» Одеса (похоронне
братство) громади «Хабад Шомрей Шабос».
Ми також спробуємо полегшити ваші
турботи, пов'язані з організацією похорону
та оформленням документів.

При зверненні до нас потрібно мати
паспорт покійного та телефон сімейного
лікаря.

Важливо знати, що констатує смерть
лише сімейний лікар, тому викликати

«швидку» безглуздо, коли очевидно те, що
відбулось!

Одна з найважливіших вимог єврейської
традиції — якнайшвидше поховати
(організувати єврейські похорони), тому
просимо звертатися до нас буквально в
перші хвилини після смерті, тобто перший
дзвінок має бути сюди:

(050) 336-66-73, (+482) 399-599, 728-07-70.
Велвел Верховський

Ми також можемо допомогти або
проконсультувати з усіх єврейських
питань, і надалі: жалоба, відвідування
могил і т. д.

Шановні читачі!

Культурний центр БФ "Хесед Шаарей Ціон"
оголошує набір на курси з вивчення

МІЖНАРОДНОЇ МОВИ ЕСПЕРАНТО

Адреса: вул. Ніжинська, 77/79, 2-й поверх, каб. 214

Тел.: 067 518 10 53

ЮВІЛЯРИ БФ "ХЕСЕД ШААРЕЙ ЦІОН", ПРИЙМІТЬ ШИРІІ ВІТАННЯ!

90 років

Вигдерзон Маргаріта
Лебедева Раїса
Сахарук Броніслава
Уманська Олена

Епельман Шімон
Іванченко Тамара
Ісаченко Юрій
Коган Ганна

Хайт Валерій
Шестопапов
Дмитро

85 років

Борушек Володимир
Вишневський Станіслав
Гольденберг Анастасія
Громадська Євгенія
Давнер Галина

Кулик Валерія
Пліт Людмила
Рикова Ізабелла
Романовська Ганна
Рябчинська Іда
Турк Ілля

80 років

Баженова
Тамара
Зіндельс Яків
Колесніков Юхим
Савранська Рівка
Табачник Юхим

ІМЕННИКИ—ВОЛОНТЕРИ БФ "ХЕСЕД ШААРЕЙ ЦІОН"

Більська Жанна
Більська Лариса
Блаженець Леонід
Бикова Майя
Вайнблат Семен

Георгієва Лариса
Глотова Альбіна
Гребенніков Іван
Єремеева Ірина
Криворучко Юлія

Кулик Валентина
Лобанова Карина
М'якоткіна Діна
Перстньов Ілля
Рубаненко Віктор

Співак Олексій
Тищенко Тетяна
Філімонова Джульєтта
Філіпенко Євген
Шлапак Любов

Засновник та видавець —
БФ "ХЕСЕД ШААРЕЙ ЦІОН" (м. Одеса)

Свідоцтво про держреєстрацію 1153-34-Р,
серія ОД, видано 7 червня 2006 р.

Газета видається за підтримки
Claims Conference и American
Jewish Joint Distribution Committee

Некомерційне видання. Розповсюджується безкоштовно
Реклама та оголошення публікуються безкоштовно.
Індекс видання — 09720

Надруковано у ТОВ "Press Corporation Limited"
21034 Вінниця, вул. Чехова, 12 А

Наклад 2600 прим. Зам. № _____

Головний редактор
Семен ВАЙНБЛАТ
Редакційна колегія:
А. Кесельман,
М. Гаузнер, П. Козленко
Комп'ютерна верстка
І. Глаголевський
Перекладач
Л. Левін

Надіслані матеріали
не рецензуються і не повертаються.
Листування із читачами —
лише на сторінках газети.
Редакція залишає за собою право
редагувати
і скорочувати надіслані матеріали.
Відповідальність за достеменність
фактів несуть автори.

Адреса редакції:
65023, Одеса, вул. Ніжинська, 77/79
Поштова адреса:
65045, Одеса, а/с 131

<http://dobrasprava.ddns.net>